COLECTIA DE AUR

B.E. STEVENSON

GOANA DUPĂ DIAMANTE

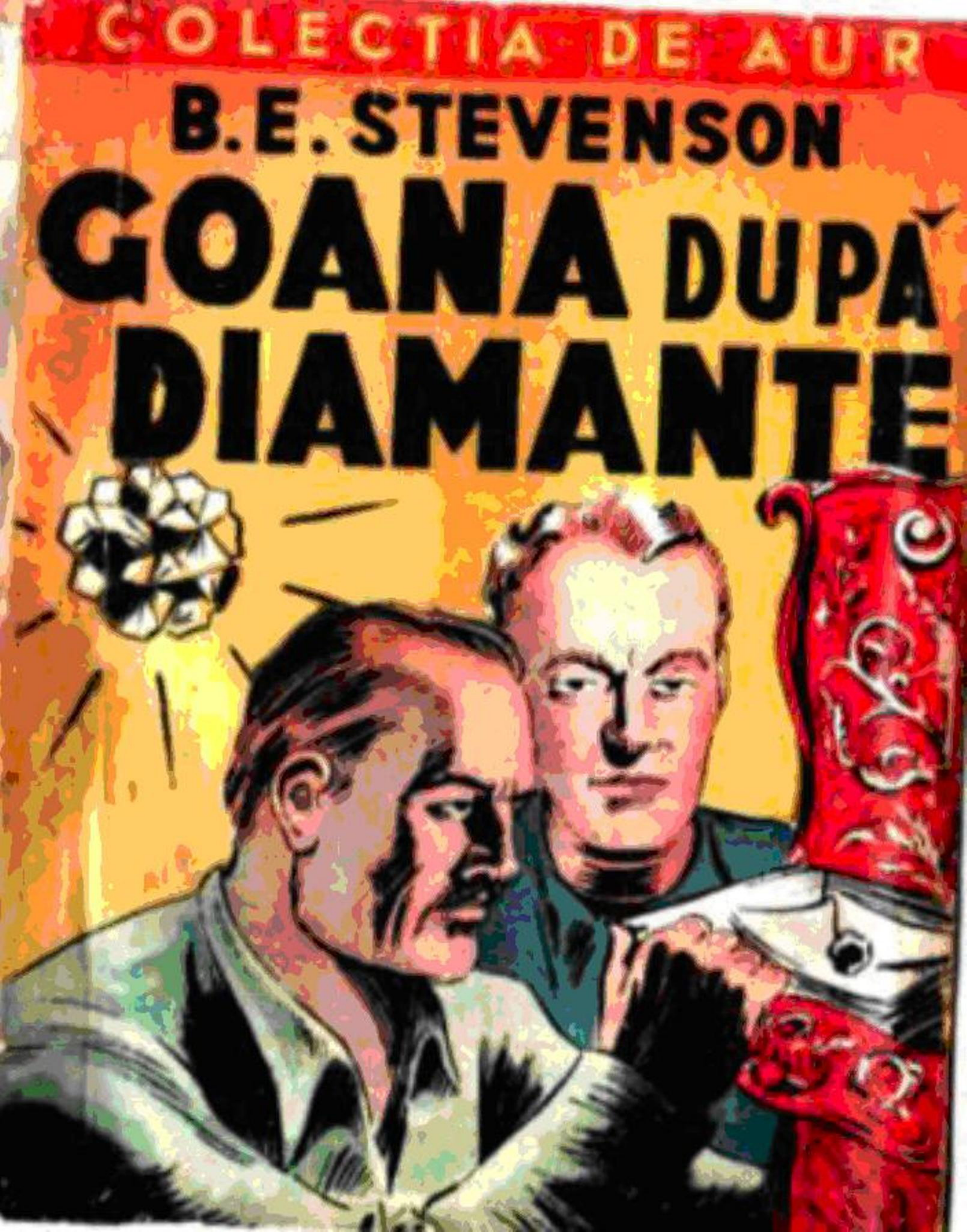

COLECȚIA DE AUR
Nr. 5

B. E. STEVENSON

Cazul dulgă diamante

(The greatest american mystery)

Traducere de d-na
Cleopatra Marinescu

Bibliotecă personală
FAM. COMȘA
Nr. 1917
Vol.

EDITURA DANUBIU
Str. Dr. Istrate 10, București

GOANA DUPA DIAMANTE

de B. E. Stevenson

CAP. I.

CASETA MISTERIOASA.

Telefonul dupe masa mea sumă preiung.

— Allo? Cine e acolo? întrebăi.

— Tu ești, Lester? mă interpelă vocea dela capătul celalt al firului.

Recunoscui vocea lui Filip Vantine.

— Așadar, te-ai înapoiat?

— Desigur, eri. Vrei să iei masa cu mine?

— Cu plăcere, răspunsei.

Răspunsul meu cuprindea mai mult decât o replică politicoasă deoarece Filip Vantine era un om foarte simpatic.

— Bine. Te aștept atunci la ora unu jumătate! încheiă Vantine.

Astfel se făcu că peste o oră, mă învârteam prin Washington Square. La ora aceia, mulțimea nu mai era atât de sgomotoasă. Marile blocuri înghițiseră afluența de pe străzi.

Filip Vantine se născuse în casa în care locuia şi era hotărît, cel puţin aşa prelimdea, să moară acolo Nu dădea socoteală nimănui, pentruc ă era burlac şi trăia singur.

Vantine era în vârstă de vreo cincizeci de ani, posesorul unei averi însemnate, cunoscător în ale artei şi colecţionar de mobile vechi.

Când dădui servitorului pălăria şi bastonul, el îmi veni în întâmpinare şi ne salutarăm prieteneşte Eram foarte bucuros revăzându-l şi cred că bucuria nu era numai de partea mea. Pe el se vedea cât colo că e sănătos tun şi puţin cam ars de soarele ultimei călătorii.

— Văd că ţi-a priit călătoria.

— Da, niciând nu m'am simţit atât de bine. Acum, vino să mai stă de vorbă la masă.

I' urmai la etajul întâiu. Acolo îşi avea cabinetul de lucru, iar lângă fereastră, se vedea orânduită o măsuţă cu două tacâmuri.

— Ai descoperit lucruri noui în călătoria ta? Intotdeauna aduci câte ceva.

— Desigur. Tocmai despre asta ţineam să-ţi vorbesc. Am adus vreo şapte, opt piese cari ţi le voi arăta îndată. Printre ele una extrem de frumoasă — mai mult decât asta — o adevărată operă de artă. Din păcate, nu-mi aparţine.

— Nu-ţi aparţine?

— Nu şi nici nu ştiu măcar a cui e. Dacă aş şti, aş cumpăra-o fără întârziere. De chestia aia ţin să te ocupi tu. E vorba de o cameră — cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată.

— Dar cum ai ajuns la ea? întrebai din ce în ce mai uimit.

— A sosit din Paris pe adresa mea. Singura lămurire e că furnizorii mei de acolo mi-au trimis-o din greşală... expediind altuia caseta cumpărată de mine.

— Aşadar, ai cumpărat şi tu una?

— Da, şi care nu mi-a sosit încă, dar în comparaţie cu asta, nu merită doi bani. Parks, servitorul meu, a văzut-o eri. Deabia azi dimineaţa, despachetând coletul, am descoperit greşeala.

În clipa aceasta, cineva bătu la uşă.

Vantine strigă:

— Intră.

Apăru servitorul.

— Un domn doreşte să vă vorbească, spuse el, întinzând o carte de vizită.

Vantine se uită surprins la cartonul alb.

— Nu-l cunosc. Ce doreşte?

— Să vă vorbească — foarte urgent, mi se pare, răspunse valetul.

— In ce privinţă? Nu ţi-a dat nici o explicaţie?

— Nu mi-a spus scopul vizitei... ci doar că e foarte important.

— Ce-o fi însemnând asta, Parks?

— Mi se pare că e un francez. In tot cazul, englezeşte nu prea ştie.

Lui Vantine îi veni subit o idee, căci examină iar cartea de vizită. Apoi începu să bată pe masă, cu degetele.

— Să-l trimit la plimbare? întrebă Parks, la cele din urmă.

— Nu, răspunse Vantine după o scurtă şovăială, spune-i să mai aştepte.

Rămase o clipă pe gânduri apoi puse cartea de vizită pe masă.

— Iţi spun, Lester, făcu el după ce Parks părăsi odaia, când am coborît azi dimineaţă să ar văzut caseta, nu-mi venea să cred ochilor. Am avut totdeauna părerea că mă prlcep la mobile, dar habar n'aveam că există asemenea plăsmuiri artistice. Lucrurile cele mai frumoase văzute de mine, se găsesc la Luvru, în sala Ludovic al XIV-lea, la intrarea dinspre stânga. Au aparţinut chiar regelui. Ei bine, eu cred că această casetă dumnezeească, poate fi comparată numai cu acele opere de artă din marele muzeu parizian.

Ir. ochii lui, se citia flacăra cunoscătorului.

— Ba mai mult, caseta e absolut identică. Şi acum, Lester, părerea mea e că această casetă e... originalul. Regele n'avea desigur decât o copie. Dar dacă regele avea o copie, cine deţinea, atunci originalul?

Înţelesei ce credea Vantine.

— Te gândeşti la amantele lui?

— Desigur, şi cred chiar că deţinătoarea la chestie era... Madame de Montespan. Firește că nu sunt sigur. Sau, cel mult, n'o pot dovedi.

— Nici nu ştiu ce să mai cred, Vantine.

Gazda avea acum o mutră foarte serioasă.

— Cred că, în cazul acesta, ştiu ce-ţi vorbe De îndată ce voi putea, o să examinez c

ţenţie. Poate voi găsi ceva — un monogram sau mai ştiu eu ce. Ceeace te rog, e să telegrafiezi prietenilor mei, Armand et Fils, Rue de Temple, ca să afle cui aparţine caseta, şi s'o cumpere pentru mine.

— Dar dacă proprietarul ei nu vrea s'o vândă? obiectai eu.

— Orice se poate cumpăra — dacă oferi un preţ ca lumea.

— Cu alte cuvinte, vrei să cumperi caseta cu orice preţ?

— Da, răspunse el cu amărăciune, aceasta mi-e gândul.

Apoi el râse:

— Nu fii îngrijat de mine. Sunt în toate minţile.

După ce coborîrăm scările, el se opri.

— Mă duc să-mi primesc vizitatorul — aşteaptă-mă în camera de muzică — vin şi eu.

Ne despărţirăm şi el se îndreptă spre încăperea din stânga.

O clipă mai târziu, auzii un strigăt puternic şi o chemare.

— Lester, vino repede!

Mă repezii în spre camera în care Vantine tocmai pătrunsese. Prietenul meu sta lângă uşă:

— Uite colo! făcu el cu o voce ciudat de răguşită, arătându-mi ,cu un deget tremurător, o pată întunecoasă pe covor.

Mă apropiai ca să văd mai bine şi simţi parcă un cuţit în inimă.

In faţa mea, pe duşumea, se vedea corpul mut om.

CAP. II.

UCIS!

Nu-mi trebui decât o singură privire ca să-mi dau seama că omul era mort. Pe trăsăturile palide ale feţei, în ochii săi înceţoşaţi era exclus să mai lorniască viaţa.

— Nu-l atinge, spuse [illegible] când Vantine voi să se apropie. E [illegible] târziu.

Il trăsei înapoi de mânecă şi privirăm corpul neînsufleţit.

— Cine e? întrebai eu, în cele din urmă.

— Nu ştiu, răspunse el cu o voce răguşită.. Nu l-am văzut niciodată. până astăzi.

Se repezi apoi la sonerie şi apăsă pe buton. Când Parks apăru în pragul uşii, îl întrebă cu glas serios.

— Ce s'a întâmplat?

Valetul fu foarte surprins de asprimea tonului.

— Nu ştiu... bolborosi el, cu greutate.

Deodată, privirea lui căzu asupra cadavrului. Se clătină pe picioare, ochii săi se aţintiră asupra mortului şi uită să-şi mai închidă gura.

— Cine e, Parks? Ce caută aici? îl întrebă stăpânul său..

— E domnul care a venit să vă vorbească!

— Ceeace înseamnă c'a fost ucis aici? Mi-ar fi plăcut să-şi fi ales altă casă pentru aşa ceva.

Cred c'ar trebui să înştiinţăm poliţia. Nu-i aşa, Lester?

— Desigur şi să vină şi coronerul. Dar ar fi mai bine să laşi asta pe seama mea. Camera o vom încuia. Nimeni nu trebuie să părăsească casa, până ce nu va veni poliţia.

— Foarte bine, întări Vantine, vădit uşurat.

El eşi repede afară din cameră iar eu, cerând legătura telefonică cu poliţia cartierului, anunţai acolo, în puţine cuvinte, cele întâmplate.

Peste douăzeci de minute, auzirăm soneria de la intrare. Parks deschise şi patru oameni intrară în casă. Primul, nu era nimeni altul decât sergentul Simmonds, care jucase un rol atât de important în afacerea Despard. Însoţitul lui era coronerul [1]) Goldberg pe care-l cunoscusem cu prilejul a două cazuri încâlcite. Al treilea, care se uita la mine cu un zâmbet ironic în colţul buzelor, era Jim Godfrey, reporter principal la „Record". Şi al patrulea era un poliţist în uniformă, la porunca lui Simmonds, acesta se postă la uşă.

— Stăteam tocmai la taifas cu Simmonds, îmi spuse Goldberg, ducă ce ne salutarăm, când primirăm telefonul tău, aşa că gândi că cel mai bun lucru ce am de făcut, e să vin şi eu. Despre ce e vorba?

— Despre o sinucidere, răspunsei eu, deschizând uşa camerei în care se afla cadavrul.

---

[1]) Coroner, titlu dat în America şi Anglia acelor funcţionari judecătoreşti cari, cu concursul unui juriu, sunt chemaţi să hotărască asupa accidentelor mortale, dacă se datoreză unor cauze penale sau altor elemente, în afară de [illegible]

Simmonds, Goldberg şi Godfrey păşiră înăuntru. Eu închisei uşa îndărătul lor.

— Totul e la locul lui, adăugai. Nimeni n'a atins cadavrul.

Simmonds încuviinţă şi aruncă o privire scrutătoare peste tot. Goldberg îngenunchiă lângă mort, îi pipăi pulsul şi i se uită în ochi. Când se sculă de jos, îmi permisei şi eu să privesc mortul mai bine. In prima emoţie a descoperirei mortului, neglijasem s'o fac.

Coronerul aruncă lui Simmonds o privire.

— Otravă! murmură el...

— Ce fel? întrebă şi Godfrey.

— Asta o să ne-o spună autopsia, răspunse coronerul, aplecându-se din nou asupra cadavrului. Simptomele sunt foarte ciudate.

Godfrey ridică din umeri, şi începu să umble de colo până colo prin cameră.

— Ce ai putea să ne spui despre afacerea asta, domnule Lester? întrebă Goldberg.

Ii comunicai ceeace ştiam; cum anunţase Parks sosirea unui străin, cum coborîrăm, Vantine şi cu mine treptele, cum fui chemat în camera de colecţionarul speriat şi cum Parks recunoscuse, în ceie din urmă, în omul mort, pe străinul anunţat.

— Ai vreo explicaţie pentru toate astea? întrebă Goldberg.

— Una singură: că omul căuta doar un loc unde să-şi pună în aplicare planul de sinucidere.

— Cât timp a trecut dela sosirea străinului şi până la descoperirea morţii lui?

— Vreo jumătate de oră.

Goldberg rămase îngândurat.

— Să vină Parks, spuse el, în fine.

Deschisei uşa şi-l strigai pe Parks, care sta pe ultima treaptă a scării.

Când intră în cameră, Goldberg îi privi, pătrunzător, în ochi. Parks se afla în serviciul lui Vantine de vreo şapte-opt ani şi dăduse dovadă de multă destoinicie, pricepere şi credinţă.

— Îl cunoşti pe omul acesta? îl întrebă Goldberg, arătându-i cadavrul.

— Nu. Acum o jumătate de oră l-am văzut pentru prima dată în viaţă. Rogers m'a chemat ca să-i anunţ domnului.

— Cine e Rogers?

— Valetul. El se duce la uşă, atunci când sună cineva.

— Aşa — şi ce s'a întâmplat pe urmă?

— Am dus cartea de vizită d-lui Vantine.

— Ştia d. Vantine de cine e vorba?

— Nu. Omul vorbia o englezească foarte stricată. Părea şi enervat.

— Ce te face să crezi asta?

— Felul cum rostia cuvintele şi-i scânteiau ochii. Asta mă face să cred că a intrat la noi, numai pentru a-şi găsi un locşor unde să se sinucidă.

Între timp, Simmonds şi Godfrey cercetaseră toată camera, fără rezultat, însă, Cercetaseră până şi ferestrele şi covorul.

— La ce slujeşte camera de dincolo? întrebă Godfrey, arătând în spre o uşă.

— D. Vantine care s'a înapoiat tocmai din Eu-

ropa, a poruncit să punem acolo unele lucru cumpărate de peste ocean.

— Poftește-i pe d. Vantine aci, făcu Goldber după o scurtă șovăială.

Parks eși și, după o clipă, apăru Vantine. I întări în toate spusele servitorului, precum depoziția mea.

— Dealtfel poftim și cartea de vizită a stră nului, spuse el.

Goldberg luă cartea de vizită, aruncă o privi asupra ei și o întinse lui Simmonds.

— Asta nu ne spune multe, făcu ultimu întinzând cartea de vizită lui Godfrey.

Privind peste umărul acestuia, isbuti să cite și eu numele:

THEOPHILE D'AURELLE

— Numele arată că e vorba de un france spuse Godfrey. Dealtfel și croiala hainei ne tr dează lucrul acesta.

— Și pieptănătura, chiar. Spuneați că nu cunoașteți, domnule Vantine? întrebă Goldber

— Nu l-am văzut niciodată. Și numele mi cu desăvârșire necunoscut.

Omul nu ere de constituție atât de robust așa că Simmonds și cu Goldberg îl ridicară cu șurință de jos.

— Ceeace aș vrea să știu, rosti Godfrey du puțină vreme, este, în cazul când omul a luat travă... unde anume a luat-o? Unde e hârtia s sticluța în care se afla otrava?

— Poate c'o mai are încă în mână? răspunse Simmonds, ridicând mâna mortului ce spânzura peste perne.

Când îi ridică mâna în sus, el scoase un ţipăt puternic. Toţi ne îngrămădirăm în jurul lui.

Mâna era umflată şi întunecată.

— A fost muşcat, făcu Simmonds, arătând o înţepătură din care isvorîseră câteva picături de sânge, închegate între timp.

Godfrey, după ce se uită cu atenţie la rană, se întoarse în spre noi:

— Omul acesta nu s'a otrăvit... ci a fost ucis! zise el pe un ton solemn.

CAP. III.

ACID PRUSIC

— Da, a fost ucis! repetă Godfrey cu convingere.

Tăcuţi, noi şedeam cu toţii cu privirile aţintite asupra mânei umflate.

— Pardă ar fi o muşcătură de şarpe, spuse Goldberg, foarte uimit.

Intr'adevăr, aşa arăta rana! Rana nu se datora însă muscăturei unui şarpe!

— Nu, făcu Godfrey, aplecându-se iar asupra mortului, nu cred să fi fost şarpe. Ia mirosiţi puţin, d-le Goldberg!

Coronerul îşi apropie nasul de mâna mortului.

— Migdale amare! făcu el.

— Acid prusic, deci... şi nu venin de şarpe!

Godfrey tăcu o clipă şi se uită iar la mâna mortului.

— Nu e exclus să-şi fi făcut rana, singur! Cu toate astea, sunt convins că acest caz nu va fi unul dintre cele mai uşoare!

Goldberg începu să râdă.

— Oare a dat vreodată un reporter dela „Record" peste un caz uşor?

Godfrey înghiţi găluşca în tăcere, deoarece reporterii de la „Record" obicinuiau întotdeauna ca din cazurile cele mai simple, să facă afaceri foarte grave şi întunecate, încât zăpăciau cu totul pe cititorii amatori de senzaţional.

Chiar şi Goldberg se lăsase dus, în diferite rânduri, de fertezia reporterilor dela „Record". Capul răufăcătorilor era Godfrey, care datorită reportagiilor sale năstruşnice, era un tip extrem de apreciat în cercurile gazetăreşti. Totul însă era pe merit. Chiar şi eu îl apreciam talentul şi ochiul lui pătrunzător, căruia nimic nu-i scăpa.

— Face omul ce poate, numai pâinea să şi-o câştige, răspunse el, modest. Simmonds, ce spui de cazul acesta?

— Nu te contrazic... dar cum şi-a găsit moartea?

— Prin otravă... o vom găsi în stomac.

— Dar mirosu'?

— I-a căzut puţină otravă pe mână, atunci când a dus-o spre gură. E cu putinţă ca rana dela mână s'o fi avut dinainte... şi cu acel prilej otrăvirea sângelui s'a făcut mai repede.

Goldberg încuviinţă şi Godfrey isbucni în râs atunci când văzu asta.

— Nu e greu să găseşti explicaţii, observă el.

Costumul mortului era dintr'o stofă de proastă calitate şi nu părea tocmai nou. In buzunarul dinăuntru al hainei, fu găsit un portvizit cu două bancnote: una de zece şi alta de cinci dolari, apoi doi trei dolari de argint şi patru centi într'unul din buzunarele pantalonilor. In portvizit mai fură găsite câteva cărţi de vizită. Toate purtau nume diferite. Pe una din ele, era scrisă cu cerneală şi adresa lui Vantine.

Nu se găsiră scrisori, hârtii sau alte documente, din care să reiasă identitatea necunoscutului.

— Vom telegrafia la Paris, observă Goldberg. E francez — batista asta o dovedeşte.

Intre timp, Godfrey trase dintr'un buzunăraş, un ceasornic. Deschizând capacul, zăriră fotografia unei femei cu obrazul oval, ochii mari negri. Intr'un cuvânt, un adevărat tip de franţuzoaică.

— O cameristă, observă Godfrey, aruncând o privire egeră. Pe vremuri o frumuseţe, acum ceva mai trecută. O femeie cu un trecut îmbovărător şi fără niciun viitor....

— Bine, voi telegrafia la Paris, spuse Simmonds. Dacă e de acolo, vom ştii în curând cine e.

— Mai bine ar fi să chemăm o ambulanţă care

să ducă cadavrul la morgă, observă Goldberg. Poate că-l va recunoaşte cineva. Mâine lumea se va îmbulzi pe acolo, deoarece ziarele vor isca desigur zarvă mare pe chestia asta...

Godfrey mi se adresă:

— Vei fi diseară acasă, Lester?

— Da, aşa plănuiesc, răspunsei simplu.

— Tot la „Marathon" stai?

— Da... camera patrusprezece.

— Bine, voi veni pe la tine, îmi spuse Godfrey şi se îndepărtă.

Peste puţin, auzirăm cum uşa dela intrare se închide în urma lui.

— Cum lămuriţi adresa de pe cartea de vizită, domnule Goldberg? întrebai eu.

— Adresa n'are nici o legătură cu sinuciderea. Şi în caz că nu e sinucidere, să ştii că ne aflăm în faţa unui caz foarte întunecos.

Se auzi iar soneria dela intrare.

— O fi ambulanţa, făcu Goldberg.

Intr'adevăr, în cameră intrară doi sanitari, cari, punând cadavrul pe o targă, îl duseră afară, Goldberg mai rămase puţin pentru a strânge toate lucruşoarele pe cari le luase din buzunarele mortului, apoi plecă şi el.

— Lester, crezi că sărmanul om a intrat în camera mea ca să se sinucidă în linişte? mă întrebă Vantine, când furăm singuri.

— Nu cred asta, replicai prompt.

— Dacă dacă nu e sinucidere, ce naiba o fi atunci?

— Dumnezeu ştie. Şi eu mi-am pus între-

barea, dar răspuns nu pot găsi. Dacă există pe lume cineva care ar putea da de firul acestei afaceri încâlcite, apoi Jim Godfrey poate isbuti.

Vantine părea foarte îngrijat. Se plimbă câtva timp prin cameră de colo până colo, apoi se opri în faţa mea, privindu-mă, serios, în ochi.

— Lester, ceva în mine îmi spune că întâmplarea de azi e în strânsă legătură cu caseta despre care ţi-am vorbit. Poate că nenorocitul era chiar proprietarul ei. Când am citit cartea de vizită, gândul acesta m'a străfulgerat. De-aceia i-am spus lui Parks să-i comunice străinului să aştepte.

— Fireşte c'ar fi posibil. Ah! vorbindu-mi despre casetă, mi-ai amintit că n'am expediat încă telegrama despre care mi-ai vorbit.

— Ai vreme pentru ea. Depeşa va p'eca deabia mâine dimineaţa. Mai bine vino să-ţi arăt caseta.

Străbăturăm camera în care nenorocitul francez îşi găsise moartea şi pătrunserăm în camera alăturată. Aici dădui peste vreo cinci şase mobile de artă, care păreau recent despachetate. Dar, oricât de puţin mă pricepeam în asemenea chestiuni, caseta îmi sări în ochi... Domina camera, aşa cum pe vremuri şi Madame de Montespan dominase curtea din Versailles.

Mă uitai la ea câteva clipe. Era o piesă minunată. Nu-mi venia să-mi deslipesc privirile de pe ea.

Vantine, cel puţin, părea hipnotizat. Ochii săi străluciau cu putere privind-o şi degetele sale

umblau pe ea, parcă ar fi fost un lucru delicat, din sticlă. Caseta aceasta mai avea o serie de casete mai mici şi alcătuiau un tot plin de graţie şi farmec.

— Lester, cu niciun chip, nu vreau să-mi scape piesa asta. Trebuie neapărat să fie a mea!

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă! îi răspunsei.

— Dacă primeşti ceva veşti, comunică-mi-le şi mie, încheie el, atunci când închise uşa după mine.

Chemai un taxi şi mă lăsai să cad pe perne cu un oftat de uşurare. Mă chinuia mereu ideea dacă Vantine era în toate minţile lui, căci pentru nobila aceasta, el ar fi fost în stare să plătească şi o sută de mii de dolari. Râzând la ideea aceasta, plătii taxa, coborîi din maşină şi mă urcai în camera mea.

CAP. IV.

INCĂ UN OMOR

In aceeaş seară, pe la vreo opt, Godfrey bătu la uşa mea. Din privirea sa, dedusei îndată că are noutăţi pentru mine.

— Mult nu pot să stau. Trebuie să mă duc la redacţie să-mi scriu reportajul, începu el, de-cum intră.

Totuşi, îşi luă o ţigară şi se trânti pe un fotoliu în faţa mea.

Eu îi cunoşteam obiceiurile, deaceea aşteptai

răbdător până își aprinse țigară, apoi îl întrebai:

— Ei? Ce veşti? Ai noutăți, Godfrey?

— Sunt foarte mulțumit de mine. Acum o jumătate de oră, doctorul şi-a sfârşit autopsia. In stomac nu s'a găsit nici urmă de otravă.

Își întinse picioarele, repezi un nor de fum spre tavan şi-l urmări cu privirea, jumătate gânditor, jumătate râzând.

— Strașnic bobârnac pentru prietenul nostru Goldberg, spuse el după o pauză îndelungată. El ține la Grady — numai că acesta nu prea merită să conducă un birou de detectivi. E prea prost şi îndrăznesc chiar să spun că... nici prea curat nu e. „Record" pretinde că e vremea să plece.

Pe mine Grady mă interesa prea puțin, deaceia reveni la chestia principală:

— Bine, Godfrey, dacă n'a fost otrăvit, cum a murit?

— Tot prin otravă!

— Cum asta?

— Da tot prin otravă... dar una necunoscută, răspunse reporterul.

— N'a fost muşcătură de şarpe?

— O, nu! Veninul de şarpe nu omoară atât de repede!

— Ce-a fost, prin urmare?

Godfrey nu mai râdea acum. Fața îi devenise foarte serioasă.

— Asta o s'o descopăr, Lester... asta e problema ce mi-am pus-o — şi să ştii că nu e u-

şor de deslegat. Un lucru e sigur — omul a fost ucis. Trebuie să găsim instrumentul cu care i s'a inoculat cele două trei picături de otravă... şi să ştii că otrava asta era atât de puternică, încât moartea a fost instantanee. Dealtfel, nici nu sunt atât de uimit, căci chiar sângele dela mână putea ajunge la inimă în câteva secunde.

— Dar există oare o otravă atât de puternică?

— Vom vedea. Deocamdată am telegrafiat la redacţia noastră din Paris, ca să afle ceva despre mort. Poate că vom primi răspunsul încă astăzi. Dar chiar dacă vom căpăta informaţii despre Theophile d'Aurelle, încă nu ştiu la ce ne poate servi.

— Dece? întrebai eu surprins.

— Pentrucă e limpede că nu-l cheamă aşa.

— Godfrey, lămureşte-mă! îi spusei eu, atunci când îl văzui că se uită râzând, la mine.

— Păi e limpede. Avea în buzunare vreo cinci cărţi de vizită, fiecare pe alt nume. Pe a şasea am găsit adresa d-lui Vantine. Adevăratul d'Aurelle ne va putea ajuta şi dacă nici el n'o va face, atunci sunt sigur că poliţia pariziană nu ne va da alte informaţii. Deocamdată, însă, nu putem purcede la nimic, pentrucă nu ştim nimic despre mort.

— Asta îmi aduce aminte că şi eu trebue să telegrafiez ceva la Paris... pentru d. Vantine.

— In legătură cu chestia asta?

— Nu — furnizorii lui i-au trimis o piesă care nu-i aparţine. Deaceia m'a rugat să-i orânduiesc eu chestia asta.

Cerui portarului hotelului un formular de telegramă şi scrisei firmei Armand şi Fii că survenind o eroare, sunt rugaţi să se pună în legătură cu stăpânul casetei care a provocat eroarea, comunicându-i că aceasta se afla în posesia d-lui Vantine. In timp ce eu scriam, Godfrey fuma gânditor, cu ochii rătăcind în gol. Când sfârşi şi voi să-mi aprind iar luleaua, el se sculă de pe fotoliu şi puse mâna pe pălărie.

— Trebue să plec. N'are niciun rost să mai pălăvrăgim la întâmplare.

In aceeaş clipă, sună telefonul.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Lester? întrebă o voce.

— Da, răspunsei grăbit, vocea părându-mi-se cunoscută.

— Parks vă vorbeşte.

Brusc, avui impresia că vocea lui răsuna foarte ciudat.

— Decè m'ai chemat? întrebai mirat.

— Puteţi veni imediat la noi? continuă valetul.

— Desigur, dacă e atât de important. Are nevoe de mine stăpânul tău?

— Cu toţii avem nevoe de d-voastră, răsumă răspunsul şi vocea se înnecă într'un suspin. Veniţi imediat, domnule Lester!

— Bine, vin!

Şi pentrucă nu mai auzi nimic, agăţai receptorul la loc şi mă adresai lui Godfrey:

— Să ştii că s'a întâmplat ceva la Vantine!

Parks pare îngrozit de moarte. Cică să viu imediat acolo.

Când îmi luai pălăria şi pardesiul, Godfrey mă întrebă:

— Pot veni şi eu?

— Ştiu eu? Chemarea părea să fie foarte serioasă.

Ne repezirăm la ascensor şi peste trei minute ne aflam într'o maşină care gonia cu toată viteza. In câteva minute, ajunserăm în faţa casei lui Vantine.

Parks veni în goană, în întâmpinarea noastra, mai înainte ca maşina să se oprească. In timp ce plăteam, îi privii faţa şi mă îngrozi de schimbarea produsă.

— D-voastră sunteţi, Mister Lester? Mulţumesc lui Dumnezeu că aţi venit.

Îi apucai de braţ.

— Linişte, omule! Ce s'a întâmplat?

Valetul nu-şi putea reveni.

— Vă arăt imediat, răspunse el, urcând scările în goană şi îndreptându-se spre camera unde găsisem pe francezul mort. Aici, d-le Lester, aici!

Şi deschizând uşa, se alipi de perete, ca să-mi facă loc de trecere.

Camera era atât de luminată, încât la început nu deosebi nimic. Băgai doar de seamă că Godfrey făcu un salt înainte şi apoi îngenunchiă.

Când ochii mei se mai obişnuiră cu lumina, exact pe locul unde găsisem cadavrul lui d'Au-

relle, zăcea acum un altul.

Imi amintesc că aplecându-mă asupra cadavrului, îl recunoscui pe... Filip Vantine.

— Mort, spuse Godfrey.

Urmă o pauză penibilă.

— Lester, priveşte aici, pentru numele lui Dumnezeu, priveşte aici! îmi zise gazetarul.

Godfrey, îngenunchiat pe jos, îmi întindea ceva.

Mâna mortului. Mâna dreaptă era umflată şi avea acum altă culoare. Aceeaş muşcătură ca de şarpe şi aceleaşi picături de sânge închegat, ca la celalt cadavru se distingeau şi pe mâna lui Vantine.

In timp ce nu-mi venea să-mi cred ochilor, o voce înăbuşită răsună în spatele meu:

— Femeia a făcut-o! Femeia a făcut-o!

CAP. V

RASPUNSUL DOCTORULUI

Nu prea-mi amintesc ce s'a întâmplat apoi, ştiu doar că mă târâi cu greu în spre un fotoliu, în care căzui, neputincios.

— Nu mă mir că te doare atât de mult, îmi spuse Godfrey. Am chemat pe doctorul de casă al lui Vantine, dar nu ştiu la ce-i va putea ajuta.

— Aşadar, e mort?

— Da, la fel ca celalt!

Deodată îl apucai de braţ şi-l trăsei spre mine.

— Godfrey, mi se pare — am visat — sau într'adevăr cineva a rostit cuvântul „femeie".

— N'ai visat... Servitorul Rogers a rostit acest cuvânt. Pare înnebunit. O să-l întrebăm de îndată de-şi va reveni.

Cineva strigându-l, Godfrey ieşi afară iar eu începui să rătăcesc cu privirea prin cameră. Subit mi'apucă o teamă nebună şi mă repezi în spre uşă. Godfrey, văzându-mă, mă apucă de braţ, cercetându-mă cu privirea.

— Ce s'a întâmplat, Lester?

— Nu mai pot sta aici. E groaznic.

— Bine, vino să luăm un coniac. Aha, uite că vine şi doctorul! făcu el, atunci când văzu că Parks deschide uşa unui domn impunător.

Recunoscându-l pe doctorul Hughes, îl salutai şi împreună cu Godfrey ne îndreptarăm în spre camera de primire.

Hughes se apropie de cadavru şi privi multă vreme, îngândurat, rana dela mână.

— După părerea d-tale, d-le doctor, întrebă Godfrey, ce instrument a provocat această rană?

— Un instrument cu vârfuri ascuţite... ca o siringă... Prin acele vârfuri s'a introdus otrava în mâna victimei, răspunse medicul.

— Credeţi că e murit otrăvit? întrebă ziaristul.

— Ştii, oare, că nu există otravă care să lucreze atât de repede? fu răspunsul medicului.

Godfrey se uită, ciudat, la el.

— Trebuie să chemăm negreşit poliţia, făcu doctorul, ştergându-şi fruntea de năduşeală. Poate ei vor găsi ea vreo soluţie.

Pe trăsăturile lui Godfrey se zugrăvi un zâmbet palid, sceptic.

— Cel puţin să-i dăm pri'ejul. Să îngrijesc eu de asta?

— Mă rog. Cu cât vor veni mai repede, cu atât va fi mai bine.

Godfrey ieşi şi Hughes, lăsându-se să cadă pe divanul de lângă fereastră îşi şterse iar fruntea cu mâna lui tremurătoare. Medicul era obicinuit cu morţile, dar numai cu acelea în pat, de pe urma unei boli. Moartea în împrejurări atât de groaznice şi misterioase, îl turburase îngrozitor.

Trecu astfel o bună jumătate de oră, Gândul meu era mereu la prietenul mort. Fusese totdeauna un om cumsecade, un adevărat gentleman. Capul îmi vâjâia.

Uşa se deschise şi Godfrey pătrunse în cameră. De data aceasta, nu era singur. Simmonds şi Goldberg veneau în urma lui şi pe faţa lor se putea citi aceeaş uimire şi durere ca pe a mea. Cu ei mai era cineva pe care nu-l cunoşteam. Mai târziu aflai că e doctorul Freylinghuisen.

Toţi se aplecară asupra cadavrului, iar doctorul Freylinghuisen, îngenunchiând deasemeni, începu să-i examineze mâna umflată. Apoi, medicul se ridică şi se apropie de Hughes şi amândoi se adâncirâ într'o convorbire. In alt colţ al camerei, Simmonds şi Godfrey discutau şi ei de zor. In ce priveşte, pe Goldberg, acesta îşi mângâia mereu mustăţile şi se uita neîncetat la ceas. Părea că aşteaptă pe cineva. Peste vreo douăzeci de minute, taina fu deslegată, căci uşa

se deschise şi în prag apăru un omuleţ cu barbişon şi cu nişte ochi neobicinuit de strălucitori. Uitându-se prin cameră, îmi aruncă o privire foarte cercetătoare.

— D. Lester... D. comisar Grady, ne prezentă Goldberg.

Era şeful biroului de detectivi dela cartierul general, căruia i se încredinţase această afacere.

— D. Lester este avocatul d-lui Vantine, îl lămuri coronerul.

— Mă bucură că vă cunosc, făcu Grady, scurt.

— Şi acum, continuă coronerul, putem începe.

— Incă nu, spuse Grady, morocănos. Nu trebuie să-i obosim prea mult pe d-nii reporteri, continuă el, încruntând din sprincene, în timp ce se uita spre Godfrey.

— Bine, bine, plec, Mister Grady... până ce mă vei chema singur înapoi.

— O să aştepţi atunci mult şi bine, râse Grady sarcastic.

— Cu cât voi aştepta mai mult, cu atât va fi mai prost pentru d-ta, răspunse Godfrey, inistii, închizând uşa după dânsul.

Grady se uită după el, cu faţa stacojie, apoi, stăpânindu-se, se întoarse în spre coroner.

In câteva cuvinte, acesta îl puse la curent cu toată tragedia întâmplată şi Gradu asculta, fără să-l întrerupă măcar odată.

— Ai probabil o listă cu numele servitorilor?

— Desigur, domnule comisar, răspunse Sim-

monds, întinzându-i o listă.

— Cinci, făcu Grady, aruncând o privire asupra ei. Ce ştii despre ei?

— Sunt de multă vreme în slujbă, aici. Sunt toţi oameni de încredere.

— Care din ei a descoperit cadavrul lui Vanine?

— Cred că Parks, răspunsei eu. El e acela care mi-a telefonat.

— Să vină aici, hotărî comisarul, împăturind lista şi băgând-o în buzunar.

Parks tremura vargă, dar răspunse totuşi împede la toate întrebările comisarului, povestindu-i oră de oră, tot ce se întâmplase.

— Masa am servit-o pe la vreo şapte. Domnul a sfârşit-o aproape de ora şapte jumătate. Între timp, eu despachetam, deoarece deabia eri s'a înapoiat domnul din Europa şi aveam mult de lucru. Pe la vreo opt jumătate, îl auzi pe Rogers strigându-mă. Striga atât de tare, încât, crezând că arde ceva, mă năpustii jos. Rogers arăta la faţă de parcă văzuse o stafie. Imi arătă cu degetul camera domnului şi uitându-mă într'acolo, îmi văzui stăpânul zăcând pe duşumea. Ii telefonai imediat domnului Lester. Asta e tot ce vă pot spune.

— Bine. Trimite-mi-l acum pe Rogers aci.

Rogers semăna cu un om care e pe cale să fie apucat de o criză de nervi.

— Daţi-i un scaun! porunci Grady.

Simmonds aduse unul, în grabă.

— Ce e cu d-ta? N'ai văzut niciodată un ca-

davru? întrebă comisarul. Pe celalt, de bildă?

— Pe acela nu-l cunoşteam, Afară de asta credeam că singur s'a sinucis. Toţi credeam, dealtfel, asta.

— Şi ai crezut, poate, că d. Vantine a procedat la fel?

— Sunt sigur că aici nu poate fi vorba de sinucidere. Femeia a făcut-o... blestemata! Ştiam eu că are ceva de gând, atunci când o lăsai înăuntru!

CAP. VI

FEMEEA

Insfârşit, taina era, pe cale să fie deslegată. Pe faţa lui Grady se citia interesul ce deslănţuiau aceste vorbe.

— Rogers, vreau să ne povesteşti cu deamănuntul, tot ce s'a întâmplat astăseară aici. Spui că o femeie a făptuit omorul. Vrem să ştim cu toţii ce ne poţi povesti despre femeia aceia. Aşadar, dă-i drumul şi nu te grăbi!

— Pe la vreo opt, după masă, d. Vantine a venit la mine şi mi-a spus să aprind toate luminile din camera asta, arătându-mi, totodată, că nu ţine să fie deranjat. Peste vreo douăzeci de minute, auzi soneria dela intrare şi ducându-mă acolo, văzui o femeie pe trepte.

— O cunoşteai? întrebă Grady.

Rogers, răsuflând greu, îşi desfăcu gulerul şi răspunse cu o voce răguşită:

— Nu, n'am văzut-o niciodată!

— Dar o poţi descrie? insistă poliţistul.

Rogers închise ochii, ca şi când ar fi vrut să recheme în minte înfăţişarea necunoscutei.

— Purta un văl des. din cauza asta nu i-am putut vedea faţa, dar ceeace isbuti să-i văd, fură ochii — erau atât de strălucitori, încât crezul că mă vor străpunge. Buzele îi erau foarte roşii şi cărnoase. Dintr'un început nu-mi plăcu!

— Cum era îmbrăcată?

— Purta o rochie închisă. Mai înainte de a deschide gura, fui convins că am deaface cu o franţuzoaică. Ştia foarte puţin englezeşte. Deşi îi spusei că domnul e foarte ocupat, ea împinse uşa cât colo şi intră. Nu zău, urât s'a purtat ca pentru o femeie!

— Lasă comentariile... spune mai departe, interveni Grady.

— In timp ce eu discutam de zor cu necunoscuta, uşa se deschise şi sus, în capul scărilor apăru d. Vantine. Femeia mi se strecură ca un ţipar printre degete şi se repezi în spre el. La început, stăpânul fu foarte surprins, apoi o pofti le el în cameră şi închise uşa. Asta fu ultima oară când l'am văzut în viaţă.

— Aşadar, nu i-ai mai dat drumul femeiei afară?

— Nu. Gândiam că dacă d. Vantine e cu ea, apoi el o să-i dea drumul. Mai târziu, bătui la uşa camerii d-lui Vantine, dar nimeni nu-mi răspunse. Bătui şi mai tare, dar pentrucă nu primii niciun răspuns, întredeschisei puţin uşa — şi

primul lucru ce-l văzui, fu...

Rogers tăcu brusc şi începu iar să-şi desfacă gulerul.

— Şi ce-a urmat? insistă comisarul.

— Eram atât de buimăcit, încât cu mare greutate isbuti să mă târăsc până în capul scărilor, de unde-l strigai pe Parks, care veni în grabă. Altceva nu mai ştiu.

— Femeia nu mai era acolo?

— Nu, n'am văzut-o în cameră, când am dat să intru, răspunse servitorul.

— Ai căutat şi în cealaltă cameră?

— Nu. In clipa când văzui corpul stăpânului pe jos, fui sigur că ea plecase de mult.

— De unde ştiai că d. Vantine e mort? Dece n'ai încercat să-i ajuţi cu ceva?

— Dela prima privire, constatai că o ice ajutor ar fi fost de prisos, răspunse Rogers, aruncând o privire îngroziă în spre corpul stăpânului său.

Camera era foarte bine luminată. Mobilele erau toate la locul lor.

O singură piesă îşi schimbase locul: casca.

Acum se afla în mijlocul camerei, sub candelabru.

CAP. VII

ROGERS LEŞINA

Greedy, Sinmonds şi Goldberg îşi continuară cercetările prin cameră, siguri fiind că taina tragediei se afla numai între cei patru pereţi ai

cercerei. Eu, dimpotrivă, eram însă convins că nu vor da de nici o urmă. Cei trei intrară în camera de primire.

— Vrem să cercetăm acum şi cealaltă parte a casei, spuse Grady lui Rogers.

Cei patru bărbaţi ieşiră afară din cameră iar eu cu Hughes şi Freylinhuisen rămaserăm pe loc. Cei doi doctori transportaseră corpul victimei pe divan şi acum îl cercetau cu mai multă atenţie.

— Cele două cazuri sunt absolut identice, tocmai spunea Freylinhuisen. Simptomele sunt identice. Amândoi au fost ucişi cu aceeaş otravă.

— N'ai putea să-mi spui ceva despre otrava care i-a doborât?, întrebă doctorul Hughes pe celalt.

— Ceva în legătură cu acidul prusic — dar de cincizeci de ori mai tare.

Intre timp, detectivii reveniră în cameră. Din înfăţişarea lui se desprindea clar că nu isbutiseră.

Coronerul îi chemă pe cei doi doctori mai la o parte şi discută cu ei o bucată de vreme, apoi se îndreptă spre Grady:

— Freylinghuisen e de părere că mai e nevoe de autopsie, spuse judecătorul.

— Bine, cadavrul să fie dat în primire rudelor, atunci.

— N'are rude, îl lămuri eu. Vantine era ultimul din familia sa. Voi face deci eu toate cele necesare.

— Bine, domnule Lester. Cunoşti poate şi dispoziţiile testamentului?

— Da, mi le-a citit nu de mult.

— Ai putea să-mi spui, poate, dacă avea cineva interes ca Vantine să moară?

— Nu ştiu. Cu excepţia unor sume pentru servitorime, toată averea lui a fost donată Muzeului Metropolitan.

— Eşti de multă vreme advocatul lui? îşi continuă Grady interogatoriul.

— Lucrăm de trei decenii pentru Vantine.

— Ai putea să-mi spui dacă are duşmani?

— După câte ştiu eu, n'avea niciun duşman.

Peste puţin, toţi părăsiră casa şi rămăsei doar cu doctorul Hughes, care voia să mai schimbe o vorbă cu mine, apoi plecă şi el, după ce-mi dădu unele instrucţiuni cu privire la cadavru. Când uşa se închise în urma lui, auzi paşi pe scară. Mă întorsei repede şi spre marea mea uimire îl văzui pe Godfrey privindu-mă liniştit.

— M'am înapoiat şi eu de vreo câteva minute. Unde e Rogers? zise ziaristul.

Sunai şi Rogers apăru aproape imediat.

Omul continua să pară speriat, dar nu tot atât ca la început, în tot cazul îi mai revenise ceva sânge rece.

— D. Godfrey doreşte să te întrebe ceva.

Mie mi se păru că omul îngălbeneşte, dar în definitiv asta se putea datori şi fricei.

— Rogers, deschise vorba Godfrey, peste puţin o droaie de reporteri se vor năpusti asupra casei. Nu trebuie să laşi pe niciunul în casă.

spune-le că dacă vor să afle ceva, să se adreseze poliţiei. Mai spune-le că comisarul Gradu a luat afacerea în mână şi că se va bucura foarte mult să le furnizeze informaţii. Ai înţeles?

— Da, replică valetul, pe faţa cărui apăru în fine viaţa.

— Şi acum, uită-te la fotografia asta. Ai mai văzut vreodată persoana aceasta?

Spunând aşa, întinse servitorului o fotografie.

Omul şovăi o clipă, apoi o apucă cu o mână tremurătoare, dar peste o clipă, privind-o. duse cealaltă mână la guler, şi se prăbuşi, greoi, pe duşumele. Căderea fu atenuată de braţul vânjos al ziaristului. Eu eram prea buimăcit ca să pot face vreo mişcare.

— Repede, puţină apă! strigă Godfreu lui Parks, care se năpustise în cameră. Lui Rogers i s'a făcut rău.

Parks se repezi afară şi eu îl văzui pe Godfrey cum smulge gulerul omului, masându-l, apoi la tâmple.

— Aş fi trebuit să procedez cu mai multă prevedere, mormăi reporterul.

Aiintindu-mi de fotografie, mă aplecai s'o ridic de jos şi uitându-mă la ea, nu-mi putui stăpâni un ţipăt de uimire. Persoana de pe fotografie era aceeaş cu fotografia din ceasul răposatului d'Aurelle.

CAP. VIII

PREPARATIVE

Când, peste un minut, Purks reveni cu un pahar într'o mână şi cu o sticlă în cealaltă, eu nu-mi revenisem încă.

— Nu-l putem lăsa aici pe duşumea, făcu Godfrey.

— Să-l ducem în camera de muzică, propuse Parks.

Sugestia fu admisă şi imediat o puserăm în practică.

— Mie mi-e teamă că nu ne va putea spune nimic, observă Godfrey. Mă surprinde numai uimirea ce-a avut-o văzând fotografia.

Amintindu-mi de fotografie o scosei din buzunar şi mă uitai iar la ea.

— De unde ai căpătat fotografia asta?

— E una din copiile făcute de fotograful poliţiei.

— Ce te-a făcut să crezi că femeia de azi e identică cu asta de pe fotografie?

— Nu ştiu... amândouă sunt franţuzoaice... şi Rogers ne-a vorbit de nişte buze cărnoase... Bea coniacul acesta, spuse Godfrey, adresându-se lui Rogers. Cum te mai simţi?

— Foarte prost, şopti servitorul.

— Rogers, intervenii şi eu, spune-ne ce ştii! Dacă vizitatoarea de azi e femeia de pe fotografie, spune-ne-o fără şovăială.

— V'am spus tot ce ştiam, d-le Lester, răs-

pause Rogers, fără să se uite la mine. Mă simt foarte prost. Aş vrea să mă culc în patul meu.

— Bine, Parks te va ajuta, făcu ziaristul. luându-şi fotografia înapoi.

— Noapte bună, domnilor, murmură Rogers, târându-se afară sprijinit de braţul lui Parks.

— Acum o şterg la redacţie, Lester, far tu bagă de seamă ca Rogers să nu ne facă figura.

Când reintrai în casă, Parks se apropie de mine.

— L-am dus pe Rogers la culcare. Până mâine îşi va reveni. Ciudat flăcău Rogers ăsta!

— De când îl cunoşti, Parks?

— De vreo cinci ani de zile. De atunci, este în serviciu aici. Nu ştiu multe despre el. E un flăcău tăcut şi mai tot timpul ne ocoleşte. Treaba şi-o face însă foarte bine.

— Parks, şti că eram bun prieten cu stăpânul d-tale. Spune-mi dacă... venia vreo femeie pe aici?

— Nu, domnule Lester, răspunse Parks, hotărât. Sunt de opt ani aici. In acest timp, după câte ştiu eu, n'a avut nici în clin nici în mânecă cu vre-o femeie. Mi-am spus întotdeuna că o fi iubit el vreo femeie care o fi murit şi de aceia trăeşte atât de singuratec.

— Iţi mulţumesc, Parks, răspunsei oftând uşurat. Am trecut astăzi prin multe. Şi acum, Parks, să ne aşezăm undeva... am de vorbit cu d-ta.

— Poate în cabinetul de lucru, d-le Lester? Nu arătaţi prea bine. Vreţi să v'aduc ceva?

— Da, adu-mi un brandy and soda... şi pentru d-ta unul!

— Prea bine, d-le Leister.

Câteva minute mai târziu stam unul în faţa altuia, la aceeaş măsuţă la care băusem şi cu Ventime. Mă uitai în ochii lui Parks şi mă gândii la vorbele ce voiam să i le spun. Omul îmi era foarte simpatic şi aveam impresia că-i pot încredinţa orice. In tot cazul, trebuia să încerc.

— Aşadar, Parks, începui punându-mi paharul pe masă, ceeace am să-ţi spun e foarte serios şi aş dori să păstrezi totul pentru d-ta. Am nevoe de ajutorul d-tale. Nu ştiu cine e fiştaşul şi habar n'am ce scop urmăreşte... cu toate acestea trebuie să încercăm să punem ghiara pe el.

— Şi cu ce v'aş putea fi eu de folos? întrebă valetul.

— Vreau să-ţi faci patul sus, pe peronul scării şi să-ţi petreci noaptea acolo. Mâine îţi voi spune ce alte măsuri de siguranţă trebuie să mai luăm.

— Prea bine, d-le Lester. Voi face patul îndată.

După acest schimb de vorbe, ne duserăm în camera cu mobilele aduse din Europa, pentru a închide ferestrele. In timp ce Parks, le închidea, eu mă opri în faţa casetei. Nu ştiu cum m'aş exprima, dar ceva misterios, ceva anunţător de moarte se degaja din această casetă...

Inainte de a stinge lumina, mă apropiai de mort, pentru a mă uita pentru ultima oară la trăsăturile feţei lui. Omul zăcea, liniştit, aş pu-

lea spune chiar vesel şi batjocoritor. Ii acoperi faţa, întorsei comutatorul şi părăsii camera, Intre timp, Parks, îşi făcuse patul pe peronul scării, aşa cum îi cerusem eu.

— Bine! Fără voia mea nu va intra nimeni în cameră, făcu valetul mândru de însărcinarea primită.

Apoi Parks îmi ajută să-mi pun pardesiul şi încuiă uşa în urma mea. Când, după câteva minute întorsei capul, îl văzui ultându-se după mine.

CAP. IX

SUPOZITII

Ploaia încetase şi aerul era curat, Era trecut de miezul nopţii, atunci când ajunsei la „Maraţion". După sosirea mea, portarul Higgins încuiă uşa şi se urcă în ascensor, odată cu mine.

— Vă aşteaptă un domn care vrea să vă vorbească îmi spuse el. E d. Godfrey. A venit acum vreo zece minute. L'am lăsat să intre, ştiind că obişnueşte să vă viziteze chiar la asemenea ore.

— Foarte bine ai făcut, Higgins.

Văzându-mă intrând, Godfrey mă salută cu un zâmbet prietenesc.

— Higgins mi-a spus că n'ai venit încă acasă. Deoarece însă ţineam să mai stau puţin la taifas cu tine — în cazul că nu eşti obosit — am rămas să te aştept. Dacă vrei să te culci, spune-mi-o dinstit şi o să mă car.

— Nu sunt deloc obosit, răspunsei zâmbindu-i

pardesiul de culer. Mă simt mult mai bine decât acum o oră.

— Văd. Am să-ţi împărtăşesc ceva.

— Dă-i drumul.

— Am primit o telegramă dela redacţia noastră din Paris. Theophile d'Aurelle e un violonist dela Café de Paris. Intrucât chiar astăseară a cântat în orchestra dela Paris, e exclus să zacă acum la morga din New York. Afară de asta s'a mai stabilit că n'are nicio rudă în America. Fără îndoială că având fotografia mortului, francezii vor putea da oarecari relaţii. Le-am şi expediat una, dar până în şapte-opt zile nu vom putea căpăta niciun răspuns. Se confirmă însă părerea mea: pe flăcăul în cauză nu-l cheamă d'Aurelle.

— Soui că ai o fotografie?

— Da, azi după amiază am luat câteva vederi. Uite una. Păstrează-o. Poate vei avea nevoie de ea. După părerea mea, trebuie să fie un paraziţi fără căpătâiu, cum sunt atâţia la Paris.

— Cred că ai dreptate... dar mă întreb ce legături o fi având el cu Filip Vantine? întrebai eu.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta. Dar mai sunt o seamă de lucruri pe cari nu mi le pot lămuri. Bâjbâim în întuneric, Lester.

Urmă o lungă tăcere, apoi crezui că e de datoria mea s'o curm.

— Godfrey, ceeace am să-ţi spun trebuie să rămână între noi până ce îţi voi îngădui s'o foloseşti. Ne-am înţeles?

— Dă-i drumul! îmi răspunse el, privindu-mă adânc în ochi.

— Bine. Cred că știu cum și-au găsit moartea acești doi oameni, Ascultă!

Și îi povesti cu deamănuntul toată povestea misterioasei casete. Sfârșisem deacum de mult de povestit. Godfrey se plimba încă prin cameră, cu trăsăturile contractate și stacojiu la față.

— Strașnic! Minunat! Ti... ce mai reportaf o să scot din afacerea asta! Să știi că această misterioasă casetă trebuie să aibă vreun sertăraș secret... dacă într'adevăr a aparținut Doamnei de Montespan. Acest sertăraș — care conținea deobiceiu bijuterii, documente sau scrisori regale — trebuie să aibă un dispozitiv tainic. In caz că umblă la el cineva care nu-i cunoaște rostul, un ac ascuțit, îmbibat cu otravă, îl expediază pe dincolo ad patres.

— Da, așa trebuie să fie, admisei și eu.

— Cred că suntem pe drumul cel bun. Francezul, în timp ce aștepta să fie introdus la Vantine, o fi intrat în camera cu pricina, a încercat să deschidă caseta și astfel și-a găsit moartea.

— Dar despre moartea lui Vantine ce crezi?

— Asta e ceva mai greu. Probabil că necunoscuta i-o fi vorbit tot despre casetă. Desigur că și ea voia s'o deschidă, ca să-i găsească taina. Probabil că sertărașul trebuie să aibe în el lucruri mai importante decât niște nevinovate scrisori regale de dragoste. Francezul o fi cunoscut mecanismul casetei, deoarece deschizând-o, și-a găsit moartea. Mă întreb cum de nu știa de o-

trava din casetă? Mai cred că aici e vorba de o bandă organizată care a pus în scenă toată afacerea asta. Conducătorul acestei bande trebuie să fie un geniu! El cunoaşte desigur secretul casetei Doamnei de Montespan — dar şi de secretul otrăvei — otrava familiei Medicis! Ştii ce înseamnă asta, Lester? Inseamnă că el e un mare criminal — un foarte mare criminal. Să ştii un lucru: el e singurul care cunoaşte tainele casetei. El e creerul.,. ceilalţi sunt doar uneltele lui!

— Atunci tu nu crezi că Vantine a primit caseta din greşală?

— Nici gând! Făcea parte din conjuraţie! E drept că e multă fantezie în ceeace am spus eu acum. E posibil să fim şi pe un drum greşit. Uite, să admitem că noi amândoi am făpluit o fălhărie...

El se întrerupse subit, şi culorile feţei i se schimbară uluitor.

— Ce s'a întâmplat, Godfrey? strigai eu speriat de ciudăţenia privirei sale.

Ziaristul rămăsese în fotoliu şi-şi apăsa palmele pe ochi. Băgai de seamă că tremura din tot corpul.

— Stai! Stai! strigă el cu o voce răguşită, Lester, caseta nu e păzită?

— Ba da! E! M'am gândit eu la asta!

Şi îi arătai ce fel de măsuri de siguranţă luasem. Când sfârşi, el oftă.

— Bine că e păzită. Vom vedea ce avem de făcut pentru noaptea de mâine. Până atunci tre-

buie să-i găsim secretul. Şi Vantine şi d'Aurella i l'au găsit.

— Şi crezi că merită să descoperim acest secret? Amândoi sunt morţi acum.

— Noi nu ne vom găsi însă moartea, pentrucă ne vom lua toate măsurile. Să-ţi spun drept, însă, deşi nu sunt un fricos, aproape tremur la gândul că vom descoperi una din cele mai colosale afaceri ale secolului. Mă vei secunda, desigur în această afacere, dar pentru ca să nu rişti nimic, mă vei lăsa pe mine să-i descopăr secretul. Tu te vei uita la mine cum lucrez!...

Godfrey era entuziasmat. Gândul că va pătrunde secretul Doamnei de Montespan şi că va nărui planurile celui mai mare tâlhar al veacului, îl electriza. Asta era pentru el cea mai teribilă aventură!

Îşi luă pălăria şi pardesiul, apoi închisei uşa după el. Paşii lui se pierdură pe coridor.

CAP. X

SONERIA DE ALARMA

Când mă trezii a doua zi de dimineaţa, primul meu gând fu pentru Parks. Cele spuse de Godfrey mă făcuseră să cred că vrednicul servitor plutea în mare primejdie. Numai când îi auzii vocea la telefon, m'am simţit ceva mai uşurat.

— Totul e în regulă? întrebai eu.

— Da. Doar un spărgător straşnic, ar putea

să pătrundă acum în casă. îmi răsunse mai jordomul.

— Dece? replicai uimit.

— Pentrucă reporterii mişună peste tot acum. Ei sunt siguri că în cursul zilei de azi trebuie să mai piară încă o fiinţă, tot în casa noastră.

Parks râse la aceste cuvinte, dar eu eram departe de a-i împărtăşi veselia.

— Nu trebuie să laşi pe niciun reporter în casă. Spune tuturor că pot obţine informaţiuni numai dela poliţie. Tu personal nu ştii nimic. Dacă devin prea supărători, comunică-mi!... şi voi trimite imediat un gardian acolo.

— Prea bine, domnule Lester. Mă voi conforma imediat dispoziţiilor dvs.

— Încă ceva, Parks! Să nu laşi pe nimeni în casă — chiar de-ar însoţi pe d-nii Gradu, Simmonds şi Goldberg. Dacă se întâmplă ceva, chiamă-mă de urgenţă.

— Am înţeles. Fiţi sigur, că nimeni nu va intra în casă.

— Ce e cu Rogers?

— E mai bine. A vrut să se scoale, dar i-am spus să mai stea.

— Foarte cuminte sfat, Parks! Vezi să stea cât mai mult în pat. In tot cazul, d. Godfrey sau eu, venim azi pe acolo. Dacă ai nevoie de ceva, telefonează-mi la birou!

. . . . . .

In timpul dejunului, citii toate ziarele. Proza lui Godfrey despre Grady, mă făcu să râd.

Sub fotografia femeiei necunoscute, se puteau citi următoarele:

Vizitatoarea misterioasă a d-lui Vantine
(Pentru documentarea d-lui Grady)

Mai departe Godfrey îl lămuria pe Grady că dacă avea nevoe de informaţiuni despre cel mai uluitor caz criminalist, să le ceară la „Record".

Reportajul despre dubla tragedie era ilustrat cu multe fotografii şi întins pe mai multe coloane. Era de altfel articolul de temei al zilei.

Desbătui această afacere cu d. Royce, de îndată ce veni la birou. Apoi întrebuinţai restul zilei adunând toate documentele privitoare la Vantine. Parks mă chemă de vreo două trei ori pentru nişte nimicuri, iar un văr de al treilea sau al patrulea grad, de-ai lui Vantine, îmi telegrafiă de undeva din Vest că a şi pornit spre New York. In aceeaş zi, primi dela Paris o telegramă, care suna astfel:

„Royce şi Lester, New-York.

„Regretăm eroarea. Reprezentantul nostru vă va vizita pentru lămuriri.

„Armand et Fils"

Cu asta, povestea lui Godfrey cu caseta misterioasă şi conjuraţia, cădea de'a sine. Totul se datora întâmplărei. Ce-ar mai fi râs Grady şi Goldberg dacă le-aş fi povestit toată chestia!

Enervat de toate întâmplările prin cari trecusem, închisei documentele într'un sertar, spusei funcţionarilor că plec şi poruncii să mi se

aducă un taxi, ca să fac o plimbare mai lungă prin Parc. Aerul proaspăt de afară şi ţipetele copiilor, îmi făcură mult bine.

Pe la vreo şapte seara, Godfrey se înfiinţă la mine.

Deabia la cafea, atunci când ne aprinserăm ţigările, revenirăm la chestia care ne făcuse să mâncăm împreună.

— Ai ceva noutăţi? îl întrebai eu.

— Nu, cadavrul dela morgă n'a fost identificat. Poliţia noastră nu ne-a putut spune nimic despre el.

— N'o fi vreun client al poliţiei franceze?

— Tot ce se poate. Chestia e că aici nu-l cunoaşte nimeni. Două milioane de oameni i-au văzut fotografia în ziare, o sumedenie l-au văzut la morgă, dar nimic şi iar nimic.

— Nu-i nici o mirare, Godfrey! Poate că abia sosit la New-York primul lui drum, a fost la Vantine.

Faţa lui Godfrey se mai luminâ puţin. Ideia mea îi plăcu.

— N'ar fi exclus ca portul să ne dea unele informaţii! Scuză-mă o clipă.

Dispăru pentru a se reîntoarce peste vreo cinci minute.

— Am telefonat redacţiei să trimeată câţiva oameni în port, cari să se intereseze. Dacă o fi venit eri cu vaporul, garantat că vreun steward îi va recunoaşte fotografia. Eri, au sosit în port vapoarele „Adriatic" şi „Cecilie" din Cherbourg şi „Touraine" din Havre. Afară de asta află că

Freylinghuisen crede că a descoperit natura otrăvei. El pretinde că e vorba de o compoziţie a acidului prusic.

— Da, I-am auzit eri spunând cam aşa ceva.

— Freylinghuisen pretinde că otrava aceasta e atât de puternică, încât o picătură în sânge, e mai primejdioasă decât un glonte care-ţi străbate inima.

— Aşadar, e fără scăpare? insistai eu.

— Cam aşa ceva. Lester, Eu sunt sigur că-i o veche reţetă a familiei Medicis.

— Ia ascultă, Godfrey, mai crezi încă în povestea cu care m'ai îmbrobodit astă noapte?

— Mai mult ca oricând. Ia te uită ce am poruncit azi să mi se facă!

Şi el scoase din buzunar ceva monstruos, care semăna cu o mănuşă.

— Cu asta, mâna e foarte bine apărată. Materialul e o ţesătură de oţel. Nici glontele nu l'ar putea străbate. Şi apoi mai vezi aici o înbucătură? Ştii, acul eşind şi pătrunzând în piele, lasă două trei picături de otravă. Cum eu nu vreau ca otrava să se iroseaască, înbucătura le va găzdui. Gândeşte-te, Lester, să capeţi câteva picături din otrava familiei Medicis?

In loc să-i răspund, îi întinsei telegrama primită în ziua aceia dela Paris. El încruntă din sprâncene, după ce termină lectura.

— Telegrama ţi-a cam zdruncinat povestea, spusei eu.

El încuviinţă gânditor.

— Reiese că din greşeală a sosit caseta la

New-York, adăogai prompt.

— Da, răspunse el, citind încă odată telegrama, cuvânt cu cuvânt.

— Ce să fac acum? întrebai

— Reprezentantul lor te-a vizitat?

— Nu, am primit telegrama pe la vreo trei. Cred că mâine se va înfăţişa la mine.

— Şi o să-i predai caseta?

— Bineînţeles, deoarece caseta e a lui. In niciun caz, nu e proprietatea lui Vantine.

— Lester, pe mine mă interesează caseta aceasta şi aş vrea s'o păstrez cât mai mult timp. In niciun caz, nu le-aş înapoia caseta până ce nu mi-ar restitui piesa cumpărată de Vantine.

— Prea bine, Godfrey, îi voi duce cu vorba câteva zile.

— Şi acum haide să vedem această faimoasă casetă mai în deaproape. Poţi să spui ce vrei, Lester, dar telegrama asta nu mi-a zdruncinat convingerea ce mi-am făcut-o.

Pe drum, nu-mi mai spuse nimic, dar cutele de pe fruntea lui îmi arătau că se mai ocupa cu deslegarea problemei.

In faţa casei, se opri, pentru a o examina cu atenţie.

— In ce cameră se găseşte caseta?

— Caseta se găseşte în camera aceia de colo, care are o fereastră în partea asta şi două în cealaltă.

Parks apăru de îndată ce sunai. Se vedea pe figura lui câtă plăcere îi făcea vizita mea.

— Nădăjduiesc că totul e în regulă?

— Absolut, Sir.

Auzi un sgomot ciudat şi când mă uitai mai bine, îl văzut pe Rogers mişcându-se pe patul de campanie din faţa uşei.

— Ei, te-ai sculat?

— Da, voiam să-i ţin lui Parks de urât!

Parks râse, puţin cam încurcat.

— Ştiţi, d-le Lester, mă simţiam atât de singur!... Voiam să mai schimb o vorbă cu cineva. Mai ales de când am auzit clopoţelul de alarmă!

— Clopoţelul de alarmă? întrebă Godfrey. Ce înseamnă asta?

— Da, avem un clopoţel de alarmă. A sunat astăzi între două şi trei. Am crezut că vreunul dintre servitorii noştri s'a apucat să spele geamurile, dar m'am convins mai târziu că nu era cazul. Cred că a fost ceva necurat la mijloc.

— Ai cercetat ferestrele?

— Da. A venit şi un poliţist să vadă ce s'a întâmplat şi amândoi am controlat ferestrele, dar toate erau zăvorite. Asta mi-a luat o grămadă de vreme.

— Alarma funcţionează şi acum?

— Nu. Poliţistul mi-a spus că probabil s'a produs un scurt circuit şi mi-a făgăduit că-mi va trimite un instalator, dar până acum n'a venit nimeni.

— Vom vedea îndată, spuse Godfrey. Rămâi aici, Parks, Nu trebue să pierzi uşa din vedere!

Ne dirserăm dela o fereastră la alta şi God-

frey la cercetă cu mută atenţie, dar cu toate acestea nu descoperi nimic neobicinuit.

In bucătărie, găsirăm bucătăreasa şi fetele din casă, stând, pe şoptite, la taifas. Ele ne salutară cu priviri fricoase. In timp ce Godfrey îşi continua cercetările, eu rămăsei pe loc, spre a le linişti. Apoi îl auzi cum mă strigă.

Il găsi într'un fel de camară, cu lampa de buzunar în mână, în faţa unicei ferestruici.

— Priveşte! făcu el, tremurând de enervare şi luminând ferestruica.

— Păi nu văd nimic neobicinuit.

Fără să-mi răspundă ceva, îmi arătă un fir subţire de sârmă, recent tăiat.

CAP. XI

PRIVIREA DIN LUMINATOR

Mai întâiu, nu-mi dădui seama ce poate fi, apoi totul îmi deveni limpede.

Cu foarte multă atenţie, Godfrey desfăcu firul şi-l trase complect afară.

— Şi acum vino la casetă! spuse el, luând-o înainte.

In faţa casetei, Godfrey puse lanterna jos, îşi sufleca mânecile, apoi începu să tragă afară unul câte unul sertăraşele. Era atât de adâncit în lucru, încât timp de o jumătate de oră nu schimbarăm niciun cuvânt. In cele din urmă, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă mine.

— Grea treabă! răsuflă el greu. Acela care

a făcut caseta, își cunoștea meseria!

Își puse apoi pe mâna dreaptă mănușa de otel și îngenunchiă iar lângă casetă.

In timp ce Godfrey căuta să dibuiască taina casetei, nu știu ce mă făcu să ridic ochii în spre luminător și în deschizătură, văzui deodată doi ochi carî ne pândeau mișcările...

— Godfrey, șopti cu vocea înăbușită, nu ridica capul! Prin luminător cineva ne supraveghiază!

Godfrey nu răspunse mai întâiu nimic, ci-și continuă treaba, apoi cataclcsi să rostească:

— Știu! L-am văzut — sau mai bine spus l-am văzut ochii.

— Ochi de tigru, murmurai eu, convins.

— Trebuie să încercăm să punem mâna pe el — și dacă isbutim, devenim renumiți.

— Să-mi caut de lucru pe afară... și cu ajutorul lui Parks, pun ghiara pe el.

Neputându-mă stăpâni, ridicai ochii, iar spre luminator.

— A șters-o!

Din două sărituri, Godfrey fu lângă fereastră.

— Ce mai ai de spus, Lester? Sper că te-ai convins că e un geniu? Luminatorul acela, el l-a făcut... și prin el a auzit și văzut tot ce am făcut. Bănuia desigur că vom veni.

— După el, atunci, răspunsei și fără să mai aștept mă repezii pe ușă afară.

Parks și Rogers vorbeau instalați pe patul de campanie. Niciodată nu văzusem două mutre atât de speriate!

— Un ort afară. Ai un revolver, Parks?

— Da, răspunse el, scoţând arma din buzunar.

Smulsei arma din mâna valetului şi dădui buzna afară, alergând în spre colţul casei, dar nu văzui pe nimeni... De undeva, din apropiere, isbucni un hohot de râs, ironic.

CAP. XII

PRECAUŢIUNI

Râsul ironic îmi răsuna încă în urechi, atunci când Godfrey se apropie de mine.

— Aici a stat, îmi arătă Godfrey nişte urme în praf.

Ne înapoiarăm, tăcuţi, în casă, şi Godfrey reluă examinarea casetei.

— Mai există o singură posibilitate de a-i descoperi taina — toporul... dar n'aş vrea să distrug asemenea operă de artă.

— Ar fi, caşicum ai face în bucăţele pe Venus din Milo, adăogai eu.

— O mai examinez eu mâine... numai să ne cam ferim de prietenul nostru cu ochii străpungători. Cred că cel mai bun lucru ce avem de făcut e să-i spunem lui Simmonds toate astea, pentruca să ne trimeată câţiva oameni de pază.

— Cine o fi flăcăul ăsta, Godfrey? Văd că ţi-e cam teamă de el!

— Nici n'ar fi de mirare... dacă e acela de care îmi este teamă. Până una alta o să-i telefonez lui Simmonds şi fu să mai ai răbdare vreo două zile.

Peste puţin se înapoiă.

— Totul e în regulă. Simmonds ne trimite doi dintre cei mai buni oameni ai săi. Eu o să mai viu mâine să examinez caseta. Las mănuşa aici... dacă ai poftă să cauţi şi tu, Lester...

— Ferit-a Sfântul. Nădăjduiesc, Godfrey, că n'o să fiu nevoit să vin şi la înmormântarea ta.

— Nu cred. Spune-i lui Parks să-mi dea voe să intru în casă la orice oră voi veni.

In curând, sosiră şi cei doi paznici.

— D. Simmonds ne-a dat poruncă să nu ne înfăţişăm dvs., de îndată ce vom veni aici.

— Vreau să păziţi casa asta, le spuse Godfrey, patrulând astfel încât niciun străin să nu se poată apropia de ea.

Cei doi poliţişti salutară şi-şi începură patrularea.

Godfrey chemă un taxi şi înainte de a se urca, îmi spuse:

— Lester, niciodată nu mi-a fost frică de cineva... Acum, însă, da... Să ştii că nu e de glumă!

Maşina o sbugni în spre redacţia „Recordului".

Înainte de a mă duce acasă să mă odihnesc, auzi telefonul sunând. Ridicând receptorul, recunoscui vocea lui Godfrey.

— Ţineam să-ţi comunic, Lester, că francezul misterios a sosit eri, cu „Touraine". De îndată ce vaporul a ancorat, el a dispărut subit, aşa că stewarzii nu ne-au putut spune nimic despre el. La ce oră a venit la Vantine?

— Pe la vreo două.

— Aşadar, asta înseamnă că a venit direct din port. Cu asta suntem lămuriţi dece nu l-a recunoscut nimeni. Societatea are în depozit bagajul lui. Mâine mă voi duce să-l cercetez. Voi afla, astfel, cine e.

CAP. XIII

MADAME X

Puţin după sosirea mea la biurou, a doua zi dimineaţa, practicantul se apropiă de mine şi-mi întinse o carte de vizită. Părea atât de speriat, încât mă grăbii să citesc numele scris pe ea. Şi deabia atunci îi înţelesei enervarea, deoarece citi numele lui Sereno Hornblower. Acest nume este necunoscut în oraşele New York, Boston şi Filadelfia In schimb, însă cercurile juridice îl cunosc îndeaproape.

Sereno HHornblower era omul de încredere al celor mai faimoase familii americane. Se spune că niciodată n'a lăsat ca numele clienţilor săi să fie atrase în vreun scandal, deoarece mai toţi erau aleşi pe sprinceană.

Era un om de vârstă mijlocie, cu o faţă roşie, sănătoasă, ras, cu ochi foarte albaştri — un om cu stomac excelent şi cu cugetul împăcat.

După ce ne salutarăm şi el luă loc în faţa mea, atacă chestiunea fără multă codeală.

— Domnule Lester, după câte ştiu, sunteţi reprezentantul şi executorul răposatului Fillo Vantine?

— Intr'adevăr, firma noastră îl reprezenta interesele în toate ocaziile.

— Chiar dvs. personal aveţi chestiunea în mână?

— Da, răspunsei simplu, neştiind încă direcţia pe care avea s'o ia discuţia d-voastră.

— După câte ştiu, era colecţionar de mobile vechi? continuă vizitatorul meu.

— Chiar un mare colecţionar, domnule, replicai.

— Acum câteva zile, revenind din Europa a adus dela Armand et Fils, o casetă?

Nu-mi putui ascunde surprinderea.

— Veniţi în numele acestei firme?

— Deloc. Reprezint o doamnă pe care, deocamdată, o vom numi Madame X.

— Intr'adevăr, d. Vantine a cumpărat o casetă dar imediat după înapoierea lui în ţară, mi-a comunicat că mobila ce primise nu era piesa cumpărată de el la Paris.

— Cu alte cuvinte o greşală a expeditorilor?

— Da, lucru dealtfel confirmat şi de Armand et Fils printr'o telegramă pe care am primit-o eri.

Hornblower rămase o clipă pe gânduri.

— Unde se afla caseta cumpărată de d. Vantine? întrebă el, în cele din urmă.

— Habar n'am. Poate mai e încă la Paris. Sunt în aşteptarea reprezentantului firmei Armand et Fils, care mă va lămuri, poate.

Vizitatorul meu, frecându-şi bărbia, se adânci iar în gândire.

— Ciudat, foarte ciudat, murmură el. Dacă ar mai fi la Paris, clienta mea ar ştie.

— Sunt şi alte lucruri ciudate în această afacere replicai ironic.

— Aţi avea ceva împotriva ca Madame X să examineze caseta?

Era rândul meu să şovăi.

— Domnule Hornblower, ţin să vorbesc deschis cu dvs. Această casetă e învăluită de o taină, pe care, până azi, n'am putut-o desleqa. D. Vantine şi un francez au descoperit-o. Amândoi sunt azi morţi.

— Credeţi că moartea lor are vreo legătură cu caseta? întrebă el, repede.

— Da, deşi n'o pot dovedi. N'am nimic împotrivă s'o las pe clienta dvs. să examineze piesa — fără s'o atingă — dar mai întâiu trebuie să cunosc motivul pentru care o face. Vă rog să vă reamintiţi că nu mi-aţi spus încă temeiurile pentru care o interesează caseta.

— Sunt gata să vă istorisesc totul, d-le Lester. E dealtfel datoria mea.

Se aşează mai comod, în fotoliu şi faţa sa deveni sericoasă.

— Clienta mea aparţine unei cunoscute, foarte cunoscute familii americane. Acum trei ani s'a măritat cu un francez, Poate că-i veţi ghici numele, dar mi-ar fi mult mai plăcut să nu i-l rostim.

Îi făcui semn că sunt de acord.

— Acest francez era risipitor şi necredincios. După ce risipi averea clientei mele, deveni ho-

ful soției sale. Goboline, picturi, sculpturi — de toate vârstele. Printre altele și un fel de casetă, pe care clienta mea obișnuia să o folosească și drept birou. Caseta, deși de mare preț, nu merită banii pe cari clienta mea e dispusă să-i dea, ca s'o recapete.

El tăcu o clipă și eu înțelesei că acum începea partea cea mai interesantă a poveștirei sale.

— Caseta aceasta are o despărțitură secretă, în care clienta mea a pus niște scrisori și ține foarte mult să le recapete. In urma cercetărilor făcute, clienta mea a aflat că piesa a fost vândută firmei Armand et Fils din Paris. Dela aceștia a aflat că d. Vanti e a cumpărat-o și că se află în drum spre New York. Acum vă roagă foarte mult să binevoiți a-i îngădui să deschidă caseta și să-și recapete scrisorile. In acest scop mi s'a adresat mie. Firește că niciun membru al familiei ei nu trebuie să afle acest lucru și mai ales, sotul. In numele ei vă rog deci să îngăduiți ca proprietara să-și recapete lucrurile.

— In afară de clienta dvs., cine mai cunoaște chestia cu scrisorile?

— Nimeni. Cred că ați înțeles că sunt documente foarte însoțitoare, pe cari trebuie să le căpătăm cu orice preț. Dealtfel, persoana care le-a scris e moartă.

— Moartă? exclamai eu fără de voie.

— De încă de acum câteva luni, în duel, declară Hornblower, serios.

— Cum de Monsieur V? întrebai eu, repede.

— Dar răspunse Hornblower, privindu-mă ast-

fel încât înţelesei că nu voi mai putea scoate nimic dela el.

Dar nici nu mai era nevoe. Cunoşteam îndeajuns legile franceze, ca să-mi dau seama că în caz că acest Monsieur X va pune mâna pe documente, partida era câştigată pentru el.

— Ca reprezentant al răposatului Vantine, sunt de acord că scrisorile acestea aparţin Doamnei X., indiferent a cui e caseta. Cu toate acestea e de datoria mea să vă atrag atenţiunea asupra faptului că doi oameni cari au căutat să afle taina casetei, şi-au găsit moartea.

Hornblower se sculă în picioare. Părea foarte neliniştit.

— Mă voi pune de îndată în legătură cu clienta mea... Aşadar, îmi îngăduiţi să deschid caseta şi să-mi recapăt scrisorile?

— Da, replicai, fără prea multă gândire. Vă permit aceasta, însă, pe răspunderea dvs.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Hornblower se ridică, făcu o plecăciune şi părăsi biroul.

Nu avui mult de aşteptat căci peste o jumătate de oră, mă vizită iar.

— Am vorbit cu clienta mea, începu el. Madame X doreşte să examineze caseta de îndată. E foarte neliniştită, mai ales de când a aflat că necunoscuţi dau târcoale casetei. Când doriţi să ne însoţiţi acolo?

— Chiar şi acum, îi răspunsei eu.

— Vă mulţumesc, d-le Lester, pentru tot ce aţi consimţit să faceţi. Atunci în cincisprezece sau douăzeci de minute, venim să vă luăm.

— Foarte bine, mister Hornblower. Vă aştept peste douăzeci de minuet. Firește că aș dori să iau și un martor cu mine.

— N'am nimic împotrivă. Așadar, la revedere peste douăzeci de minute!

CAP. XIV

FIGURA DIN CEAS

Jos, în mașină, se aflau trei persoane Hornblower și două doamne. Amândouă erau îmbrăcate în negru și foarte voalate. Cu toate acestea, înțelesei că una e stăpâna și cealaltă fata în casă. Ar fi greu să lămuresc cum îmi veni gându' acesta, dar eram convins că era așa cum credeam.

Hornblower se uită la mine, atunci când mă urcai.

— Mi-ați vorbit de un martor? întrebă el.

— S'a dus direct la Vantine acasă, îl lămurii eu, așezându-mă lângă el.

— D. Lester, mă prezentă Hornblower și femeia în care recunoscusem pe stăpână, mă slută ușor, cu capul.

Acestea fură singurele cuvinte schimbate. Mașina alerga cu repeziciune. Din când în când aruncam o privire în spre femei. Una sta liniștită foarte sigură de sine, cealaltă era extrem de nervoasă. Mă întrebam, uimit, dece fata în casă e mai nervoasă ca stăpâna și în cele din urmă îmi spusei că asta se datorește, desigur, lipsei de educație.

In cele din urmă, maşina se opri în faţa casei lui Vantine.

Atunci când sunai, se ivi Parks. Godfreu mă şi aştepta şi din ochii lui citi cu ce interes arzător examina pe nouii sosiţi.

— Acesta e martorul meu, spusei lui Hornblower. D. Godfrey, d. Hornblower.

Godfrey făcu o plecăciune şi Hornblower îl examină cu un zâmbet binevoitor.

— Caseta se găseşte în camera aceasta, spusei eu înaintând.

Cei doi domni şi femeia voalată mă urmară.

Piesa se afla în mijlocul camerei, sub candelabru. Arăta minunat de frumoasă. Intrând, văzui că mănuşa lui Godfrey se mai afla pe scaun.

— Aceasta e piesa, doamnă? întrebai eu.

— Da, răspunse ea cu un oftat adânc.

Fui deadreptul surprins. Niciodată nu mi-aş fi putut închipui că aceasta era caseta căutată. Din cele povestite de Hornblower conchisesem că era vorba de cealaltă casetă, cumpărată de Vantine în Franţa.

— Sunteţi sigură? întrebai eu, neîncrezător.

— Credeţi că m'aş putea înşela? Vă asigur că aş e caseta care altădată îmi aparţinea. Ingăduiţi? urmă ea, înaintând înspre casetă.

— O clipă, doamnă. Trebuie să vă fac atentă că riscaţi un mare pericol, apropiindu-vă de această mobilă.

— Un mare pericol? mă întrebă ea, şi mă privi cu uimire.

— Da, aşa precum i-am spus şi d-lui Horn-

blower. Am motive să cred că doi gemeni şi-au găsit moartea încercând să deschidă a easă ca ea.

— Imi închipuesc că şi d. Hornblower mi-a spus aşa ceva, murmură ea, dar îmi pare că e o greşeală.

— Aşadar, sertarul secret nu e păzit de o otravă?

— Otravă? repetă ea. Nu înţeleg..

Teoria mea căzuse. Nici nu mai aveam curaj să mă uit la Godfrey.

— Cum? In sertar nu se află un mecanism prevăzut cu o otravă ucigătoare pentru aceia cari nu ştiu să umble cu el?

— Nu, d-le Lester, vă asigur că nici nu poate fi vorba de aşa ceva, îmi răspunse femeia, din ce în ce mai uimită.

— Poate că mecanismul a fost pus după ce caseta a trecut în proprietatea altcuiva?

— Asta e cu putinţă, zise femeia după o clipă.

— In tot cazul, d-nă, v'aş ruga să puneţi această mănuşă, conchisei eu, întinzându-i mănuşa.

Doamna voalată privi mănuşa şi râse, apoi se aplecă asupra casetei şi apăsă, nişte butoane, cu degetele. Ca prin farmec ţâşni un sertar secret, femeia voalată râse iar, bagă mâna înăuntru şi scoase un teanc de scrisori care se aflau înăuntru.

— Constat că sunteţi stângace, doamnă, zise Godfrey.

— Intr'adevăr d-le, răspunse femeia voalată. Intorcându-se, spre mine, ea adăogă:

— După cum vedeţi, Mister Lester, sunt doar nişte scrisori şi vă asigur că îmi aparţin.

— N'am nimic impotrivă, d-nă. Dar acum ţin să vă rog ceva. După cum i-am spus şi d-lui Hornblower, în această cameră au murit două persoane, şi avem motive să credem că moartea lor a survenit din cauza rănilor primite. Ne-am înşelat, însă.

— Fără îndoială. După cum vedeţi, nu e niciun mecanism aici.

— D. Vantine, care era un cunoscător, pretindea că această casetă a aparţinut Doamnei de Montespan. Din păcate, şi-a găsit moartea. Tare am dori să cunoaştem identitatea celuilalt mort. Era, probabil francez şi a venit acum vreo două zile cu „Touraine".

— Şi eu am venit cu acest vapor.

— Atunci, poate că, întâmplător, l-aţi cunoscut? Am la mine fotografia lui, adăugai scoţând-o din buzunar şi întinzând-o femeiei voalată.

— Da, parcă nu mi-ar fi necunoscute trăsăturile lui. Cred că l-am văzut pe undeva.

— Poate e vreun cunoscut al soţului dvs.?

Băgai de seamă că mâinele ei începură să tremure.

— Şi mie mi-a trecut prin cap gândul acesta. D-le Lester, din nefericire însă, cunosc prea puţini prieteni de-ai soţului meu. Adică... poate că camerista mea ar putea să ne dea vreo desluşire!

Cu fotografia în mână, ea se îndreptă spre camera cealaltă. Camerista şedea pe un scaun. Când pătrunserăm şi noi dincolo, o găsirăm în

prada unei mari agitaţii, cu faţa îngropată în mâini.

— Julia, îi spuse imediat femeia voalată într'o franţuzească curgătoare, în mână am fotografia unui bărbat care a murit acum câteva zile, în împrejurări tainice, în această odaie. Domnii aceştia doresc să-i cunoască identitatea. Faţa lui îmi e foarte cunoscută, dar nu ştiu unde l'am cunoscut. Ia te uită!

Servitoarea nici nu se uită bine la fotografie, scoase un suspin dureros şi alunecă, leşinată, jos, mai înainte ca eu sau Godfrey să ne fi putut repezi la ea.

In cădere, voalul i se dădu la o parte şi-i zării rămi: o parte din obraz. Văzându-i trăsăturile fui cuprins de o mare uimire, căci recunoscui pe femeia misterioasă a cărei fotografie o găsisem în ceasul răposatului d'Aurelle.

CAP. XV

IMBROGLIO

De uimire, nu fui în stare să scot un cuvânt. Intre timp, Godfrey ridicase femeia de jos şi o întinse pe divan.

Eu îl chemai pe Rogers, îi poruncii să aducă un pahar de apă şi mă înapoiai în cameră.

Godfrey freca mâinele fetei, iar dama voalată sta aplecată asupra ei.

— Poftim apa, spuse Rogers, întinzându-mi o sticlă şi un pahar.

In clipa următoare, privirea sa pică asupra

fetei întinsă pe divan, şi încremeni ca în faţa unei stafii. Apoi, apucându-se cu tărie de guler, trase puternic şi se prăbuşi la pământ, aşa cum mai văzusem odată.

Deşi scena părea foarte tragică, mai înainte ca Parks, pe care-l chemasem să apară în cameră, mă aşezai pe un scaun şi isbucnii într'un hohot de râs cu lacrimi.

— Doamne Dumnezeule! începu valetul.

— Parks, adu repede amoniac, îi porunci Godfrey, tăios.

Parks se năpusti afară şi Hornblower se lăsă şi el să cadă pe un scaun.

— Nu ştiu ce aţi găsit de râs aici, mormăi el, aruncându-mi o privire supărată.

— Revino-ţi în fire, Lester, spuse Godfrey, supărat şi el, luându-mi paharul din mână şi repezindu-se spre dama voalată.

Când, o clipă mai târziu, apăru şi Parks cu amoniacul, isbuti să-mi revin şi să ridic capul lui Rogers.

Peste puţin, îşi reveni şi fata.

— Ce s'a întâmplat, Julia? o întrebă stăpâna sa, apucând-o de mână.

Drept răspuns se auzi un suspin, adânc.

— Haide, spune-mi, porunci ea. Spune-mi totul. Cunoşteai pe acest om?

Fata încuviinţă şi închise ochii, dar curând lacrimile începură să-i curgă cu îmbelşugare pe obraz.

— La Paris, l'ai cunoscut? întrebă femeia voalată.

Fata încuviinţă din nou.

— Era amantul tău?

Fata aprobă iar şi un alt potop de lacrimi urmă.

— Mi se pare că te-am văzut odată cu el. Ce căuta aici? Spune-mi!

— Iertaţi-mă, doamnă! suspină fata.

Avui impresia că fata povestise întreaga chestiune amantului ei. Şi stăpâna eipăru să aibă acelaş gând, deoarece glasul ei deveni foarte aspru.

— Ce căuta acest om pe acelaş vas cu noi? Ştiai probabil planurile lui. Vorbeşte.

— Da, voi spune totul, In definitiv, nu e vina mea! Omul e vinovat. Nu-l iubiam, dar mi-era teamă de el. Mă avea în puterea lui. Mă bătea chiar! Şi totuşi mă înapoiam mereu la el!

— Cum îl chema? întrebă Doamna.

— Georges Drouet — locuia in Rue de la Huchette, aproape de Rue St. Jacques. Era un om rău — trăia de pe urma femeilor, L-am cunoscut acum vreo jumătate de an. Crezui că-l iubesc... dar el începu să ceară bani dela mine .. până ce-mi risipi toate economiile. Imi luă atunci inelul — totul!

Fata ridică mâinele, spre a ne arăta că nu mai are nimic pe degete, apoi, sculându-se de pe scaun se apropiă de fereastră şi aruncă o privire afară.

— De sertăraşul secret ştiam şi eu; o văzusem odată pe conita umblând la el şi ş'am

ce conţine. Eram însă foarte credincioasă co-
niţei, o iubiam chiar, aşa că în fundul sufletului
meu fui bucuroasă că însfârşit a găsit pe cineva...
Să-şi reamintească doamna se îngroziră am fost
atunci când înapoindu-se acasă, a găsit casoleta
luată, furată, vândută... Din toată inima aş fi
vrut s'o ajut. In noaptea aceia aveam un rendez-
vous cu el.., şi îi povesti totul. Astfel află dela
mine de sertarul secret, de taina deschiderei lui
şi de scrisori. Firește, nici o clipă n'am bănuit
ce are Drouet de gând. Il văzui deabia pe va-
por şi atunci înţelesei. Acum a căpătat ceeace
merita!

— Stimată doamnă, interveni şi Godfrey, a-
dresându-se stăpânei, vă rog s'o întrebaţi dece a
încercat alaltăeri seară să stea de vorbă cu d.
Vautine aici.

— Eu n'am fost niciodată aici! strigă fata.
E o minciună!

— Cred că ghicesc motivul. A venit să ia
scrisorile. Era hotărâtă să vă şantajeze! adăogă
Godfrey apăsat.

— Nu, nu-i adevărat, strigă fata. N'am fost
niciodată pe aci.

Stăpâna ei vru să spună ceva, dar un sus-
pin amar îi curmă vorba.

Văzui cum dama voalată tremură şi îi adu-
sei un scaun în care aproape că se prăbuşi.

— Avem şi un martor al vizitei d-tale aici,
făcu Godfrey mai departe. Doamnă, să chem
poliţia?

— Nu, nu, strigă fata, palidă ca un cadavru.

Vol spune totul, totul. Daţi-mi numai puţin răgaz!

Nu ştiu ce mă făcu să-mi îndrept privirea asupra lui Rogers şi atunci descoperi că şi el are aceeaş mutră îngrozită, ca şi fruntuzoaica.

Prezenţa lui părea c'o înebuneşte pe fată.

— Tu eşti acela care m'ai trădat! urlă ea, ameninţându-l cu pumnul. Mişelule! Mişelule!

Godfrey o apucă cu putere de braţ.

— Stai liniştită! Nu el te-a trădat. Dimpotrivă, a încercat chiar să te apere — deşi nu-mi dau seama dece...

Rogers îl întrerupse cu un râs băios.

— E şi foarte firesc, d-le Lester, îi se adresă el. E... soţia mea!

CAP. XVI

MISTERUL SE COMPLICA

Nu fu o poveste veselă, aceia pe care Rogers ne-o istorisi. Julia îl ascultă în tăcere. Şi când Rogers sfârşi, fata-şi redăpătase sângele rece.

— Şi acum poate că o să fii atât de drăguţă şi o să ne spui ce-ai căutat în casa asta, spuse dama voalată.

— De, doamnă. Acum câteva zile, pe când ne plimbam prin clasa treia a vaporului, îl văzui pe Georges — d. Drouet — plimbându-se de colo până colo. Văzându-mă, se apropie de mine şi-mi porunci să caut să-l văd în acea seară. Atunci îi aflai şi planul. Voia să pună stăpânire pe scrisori.

— In contul cui? întrebă Godfrey.

— Fireşte că în contul aceluia care l-ar fi plăti. mai bine, răspunse Julia, surprinsă că i se mai poate pune o astfel de întrebare. Intâiu, trebuiau să fie oferite conitei la o sumă de 10.000 de franci bucata. In caz de refuz, urmau să fie oferite Ducelui — care ar fi plătit în mod neîndoios!

Doamna voalată duse mâna la piept, în mod instinctiv, ca să se convingă, desigur, dacă scrisorile se mai aflau acolo.

— In noaptea aceia, în cabina mea, îmi frământai capul spre a găsi o cale care să-i zădărnicească planurile, căci de multă vreme descoperisem că Drouet nu mă mai iubea. Aflasem dealtfel că trăia din banii femeilor pe care le prindea în ghiară. Plănui deci ca de îndată ce voi pune piciorul pe uscat, să vin aici, spre a-l convinge pe d. Vantine să-mi predea scrisorile, pe cari intenţionam să le aduc conitei. De abia sunai şi vă puteţi închipui uimirea ce-o avui, dând peste bărbatul meu. El nu voi să mă lase să vorbesc cu stăpânul său, dar în timp ce ne certam, apăru d. Vantine, care mă pofti în camera sa.

Femeia tăcu. Fiecare ne aşteptam să auzim acum taina morţii lui Vantine.

— Luai loc, continuă Julia, îi povesti toate de-a fir în păr şi el mă ascultă cu mare interes. Când îi cerui, însă, să-mi predea scrisorile, şovăi, apoi mă conduse în altă cameră. Casa

se afla în mijlocul acestei camere şi toate becurile erau aprinse.

— Asta e caseta! mă întrebă el şi atunci când eu încuviinţai, d. Vardine păru foarte surprins.

— Pot s'o dovedesc, îi spusei eu.

Şi apropiându-mă de casetă, isbuti să deschid sertăraşul secret. Deodată ell mă apucă de braţ.

— Intr'adevăr, văd şi eu acum că asta e caseta căutată, dar vezi că scrisorile nu sunt ale d-taie, ci ale stăpânei d-tale. Nu-ţi pot îngădui să le iei, pentrucă în definitiv, nici nu te cunosc. Ai putea foarte uşor să le dai altă întrebuinţare.

Il lămurii că nu merit asemenea bănuială, căci singurul meu gând era s'o apăr pe stăpâna mea, dar el nu se lăsă convins. In cele din urmă mă conduse înapoi în camera de primire. Mie îmi venia să ţip de ciudă!

— Intoarce-te la stăpâna d-tale, îmi zise, şi spune-i că mă voi socoti fericit dacă-mi va îngădui să-i înapoiez scrisorile. Scrisorile rămân aici, oricând, la dispoziţie.

Văzui că orice discuţie era de prisos. Omul părea ca de oţel .Chiar el mă conduse la uşă. Asta e tot ce ştiu, doamnă.

O clipă domni tăcere adâncă. Apoi îl auzi pe Godfrey răsuflând uşurat. Crezui că fusese convins de sinceritatea fetei.

— Firește, începu el, prietenos, că de îndată ce te-ai înapoiat la stăpâna d-tale i-ai povestit totul?

Julia roşi puţin.

— Nu, nu i-am povestit.

Dama voalată se ridică depe scaun.

— Mai aveţi să-i spuneţi vre-o întrebare?

— Nu, doamnă, răspunse Godfrey.

Cele două femei şi însoţitorul lor eşiră. Amândoi luarăm loc pe scaun şi timp de un minut domni o tăcere adâncă.

— Tunete, începu Godfrey, ce mai articol strașnic aş fi scos din chestia asta! Păcat însă că asta nu se poate acum, Lester!

— Ar avea un succes mare în cercurile de sus, întări eu.

— Am rămas tâmpit auzind povestea cu caseta. Dar cum dracu a ajuns femeia asta voalată la tine?

Ii povestii vizita lui Hornblower şi Godfrey rămase foarte gânditor atunci când sfârşi.

— Povestea trebue să fie adevărată, căci Hornblower nu s'ar fi băgat într'o chestie murdară.

— Ceva nu pot pricepe. Mie nu-mi poate intra în cap că asta e caseta cea adevărată.

— Uite cam aşa ceva cred şi eu. Cum s'a putut ca femeia voalată să fie trimisă la Vantine? După cele ce ştim dela el, această casetă i-a venit din r'o greşală. Niciodată n'a văzut-o până atunci. Armand şi Fils i-au telegrafiat că expedierea a fost făcută din greşală... şi totuşi femeia voalată a aflat că Vantine a cumpărat-o. Aici e ceva putred, Lester. O să încerc să descopăr acest mister.

— Asta îmi aminteşte că reprezentantul lui Ar-

mamă nu m'a vizitat până acum. Fără îndoială că ei va rezolva acest secret.

— In tot cazul nu va strica să auzim ce'e ce ne va spune. Şi acum hai să aruncăm o privire asupra sertăraşului secret!

In cele cinci minute cari urmară. Godfrey se îndeletnici cu închisul şi deschisul sertăraşului tainic, până ce acesta nu mai avu niciun secret pentru el.

— Sunt sigur acum că sertăraşul nu e în contact cu niciun mecanism otrăvit, constată el în fine. Şi nici n'a fost vreodată.

— Iar rătăcim prin întuneric. Povestea asta, e mai misterioasă ca oricând. Nu pricep nimic, făcui eu, frecându-mi fruntea. Părerea mea e că Drouet a venit aici să fure scrisorile.

— Asta e cu putinţă, răspunse Godfrey, gânditor.

— Dacă deschidea sertarul, noi n'am mai fi găsit scrisorile. Deoarece însă noi le-am găsit, ăsta înseamnă că a fost ucis mai înainte de a se fi apropiat de casetă. E drept? Poate că nici n'a văzut caseta. Eu cred că a fost ucis afară şi anume cu puţin după ce Parks l-a lăsat să intre în casă.

— Bine, dar Vantine?

— Despre el nu ştiu ce să spun. Scrisorile nu-l interesau. — el voia să ştie — doar — cum se deschide sertarul. Fireşte că a fost ucis de acelaş instrument care i-a dăruit şi lui Drouet moartea. Şi acum îmi vine ideea că nici el n'a apucat să deschidă sartarul.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ar fi deschis sertarul şi ar fi murit între timp, noi am fi găsit sertarul eşit în afară.

— E destul de logică ideea ta. Aşadar, după tine, nimeni n'a deschis sertarul. Ce-ar urma?

— Nu ştiu ce mai poate urma.

— Ar mai fi o soluţie.

— Care anume?

— Mâna care l-a ucis pe Vantine şi Drouet a împins şi sertarul la loc.

— Lăsând scrisorile înăuntru? Nu cred!

El îşi îndreptă privirea în spre casetă şi eu înţelesei cui aparţine — după părerea lui — mâna ucigaşă...

Înapoindu-mă la birou, aflai că fusesem căutat de d. Felix Armand Fils. Negăsindu-mă, îmi lăsase câteva cuvinte, prin care mă încunoştinţa că va trece iar Luni dimineaţa.

CAP. XVII.

D. FELIX ARMAND.

Foarte puţini cunoscuţi îi dădură lui Vantine ultimile cinstiri: câţiva vechi prieteni de-ai familiei, reprezentantul muzeului şi încă vreo două trei persoane. Plecase de pe lumea aceasta fără să lase prea multe regrete. Cred că Parks a simţit, cel mai adânc, plecarea lui dintre cei vii.

Testamentul lui Vantine fu deschis a doua zi dimineaţa. Toată colecţia şi averea lui mobilă şi imobilă o testase muzeului. Întrucât

Intretimp eu îl înştiinţasem pe Sir Caspar Purdon Clarke, directorul muzeului, un reprezentant al acestuia fu de faţă. Acesta mă rugă să păstrez toate lucrurile încă două trei săptămâni, până ce toate dispoziţiile Procesului Verbal urmau să fie puse la punct. Afară de asta mai era nevoie să se facă un inventar al lucrurilor testate, lucru ce cerea timp.

După ce mă declarai de acord cu toate aceste operaţiuni ce trebuiau îndeplinite, mă înapoiai la birou.

— Un domn doreşte să vă vorbească, mister Lester, îmi spuse practicantul, atunci când mă aşezai la masa mea de lucru şi o clipă mai târziu Felix Armand îşi făcu apariţia.

Era un om cu faţa arsă de soare, cu ochii limpezi, barba lungă şi neagră şi degaja o puternică impresie de autoritate.

— Nu vorbesc bine englezeşte, începu el, aşezându-se pe scaun. Dacă vorbiţi franţuzeşte....

— Nici pe jumătate de bine cât vorbeşti dv. englezeşte, răspunsei râzând.

— In acest caz o să fac şi eu ce-oi putea, replică el zâmbind, şi nădăjduiesc că-mi veţi ierta greşelile. Mai întâiu, trebuie să vă prezint scuzele firmei Arm[illegible]ils pentru greşeala făptuită.

— Aşadar, e într[illegible]
sală ?

— Da, de una care ne e foarte neplăcută. Nici nu ne-o putem lămuri, măcar. Foarte rar facem asemenea greşeli. Firma noastră are un renume de care e foarte mândră. Cu toate acestea, caseta cumpărată de d. Vantine a rămas în depozitul nostru, în timp ce cealaltă, i-a fost ambalată şi expediată. Am dispus să se facă cea mai severă cercetare.

— Aşadar, caseta cumpărată de d. Vantine mai este încă la Paris ?

— Nu. Greşeala fiind descoperită, caseta cumpărată de d. Vantine a fost expediată pe adresa mea la New-York. Miercurea viitoare va sosi aici, cu „Provence". Chiar eu o voi lua în primire pentru a o preda d-lui Vantine.

— D. Vantine e mort N'aţi ştiut ?

El se uită la mine ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— D. Vantine e mort ? repetă el încet şi apăsat.

Îi povesti pe scurt tot ce se întâmplase şi el mă privi înmărmurit.

— Ciudat că n'aţi citit reportajele ziarelor. Toate gazetele nu se ocupă decât de această afacere.

— Am vizitat nişte cunoscuţi la Quebec. Acolo primesc de obiceiu scrisorile firmei. Din Quebec enit direct aici, la d-ta.

că v'am prilejuit atâta

ebuia şi noi să ne

achitân. de greşeala comisă. Taţa, care e om de modă veche, s'a supărat straşnic pe chestia asta. Decesul d-lui Vantine e o mare lovitură pentru mine. Am stat de vorbă, de multe ori, cu dânsul. Era unul din cei mai buni clienţi ai noştri. Aşadar, a fost găsit mort chiar în camera sa ?

— Da şi moartea provine dintr'o mică rană la mână. A fost otrăvit.

— Nemaipomenit! Şi cum a căpătat rana asta ?

— Nu se ştie. Imi făcusem o teorie...

— Da? întrebă el, în timp ce ochii îi scânteiau, plini de interes.

— Cu puţine ore înainte, în aceeaş cameră şi în aceleaşi împrejurări, un alt om a fost găsit ucis.

— Un altul? repetă Armand-fiul din ce în ce mai interesat.

— Da, un străin care ceruse să vorbească cu d. Vantine. După părerea mea, amândoi au fost ucişi în vreme ce se căsneau să deschidă caseta. Ştiţi ceva despre această casetă, d-le Armand?

— După câte ştim noi, această casetă a fost perfecţionată pentru Doamna de Montespan. Această piesă e originalul alteia care se găseşte la Luvru, şi despre care se ştie că a aparţinut Regelui Ludovic cel Mare.

— Asta a fost şi părerea lui Vantine. Dar nu ştiu cum a ajuns el la această concluzie.

— D. Vantine se pricepea...

— De aici am dedus că această casetă trebuie să aibă un dispozitiv secret...

— Da, aveţi dreptate, întări francezul, cu o voce răguşită şi parcă cu mai mult interes în ochi.

— Din păcate, sertarul secret a fost deschis....

— Comment! strigă interlocutorul meu, ridicându-se, de uimire, de pe scaun. Cum? Cum a fost deschis?...

— Da... l-am deschis şi am găsit că nici nu poate fi vorba de un dispozitiv secret, apărat printr'o otravă.

El răsuflă adânc şi începu să râdă. Un fel de râs silit.

— Aşadar, nici o urmă de otravă! Dar sertarul era gol?

— Nu, am găsit un teanc de scrisori în el.

— Straşnic! Scrisori de dragoste, desigur! Scrisori de dragoste ale Regelui Ludovic cel Mare către Doamna de Montespan, desigur?

— Nu, din păcate ceva mai recente. Nu fost înapoiate proprietarului. Cred că n'aveţi nimic împotrivă?

O clipă, el se uită tăcut şi tăios la mine. Avui simţimântul că el cunoştea foarte bine toată chestia.

— Intrucât scrisorile au fost înapoiate, îmi răspunse el simplu, nu mai are niciun rost să discutăm. Firește că nu se putea altfel...

Atunci când era vorbă să serveşti o femeie!

— Char aşa a fost cazul!

— Despre moartea celor doi s'a descoperit ceva? mă întrebă vizitatorul.

— Nimic până acum, fu răspunsul meu.

— Nici nu se ştie cine e străinul?

— Da... un flăcău deochiat .. Drouet.

— Francez? insistă Armand-fiul. După nume cam aşa pare.

— Da. Locuia la Paris într'o mansardă în strada Huchette.

— Un lucru nu pot pricepe, d-le Lester. Ce căuta acest Drouet în casa d-lui Vantine!?

— Incerca să intre, desigur, în posesia scrisorilor.

— Şi a fost ucis încercând să şi le însuşească?

— Da, numai că nimeni nu ştie cum s'a întâmplat asta. Ce sau cine l-a ucis? Cum i s'a inoculat otrava?

D. Armand-fiul rămase o clipă tăcut şi se uită gânditor spre fereastră.

— O să mă mai gândesc la problema aceasta. Mister Lester. Poate că-mi va fi cu putinţă să-i găsesc deslegarea. Mai trec Miercuri pe aici. Dacă n'aveţi nimic împotrivă, ne vom întâlni mai bine în casa Vantine, pentru a-mi lua, totodată, şi caseta.

— La ce oră?

— Asta n'o pot spune. N'ar fi mai bine să vă telefonez?

— De acord, răspunsei.

— Aşadar, la revedere pe Miercuri şi încădodată îngăduiţi-mi să vă rog să iertaţi greşeala făptuită cu transportul casetei.

Privii în urma francezului, până ce acesta dispăru îndărătul uşii. Străinul era un om încântător şi mi-ar fi plăcut mult să-l cunosc mai în de aproape.

CAP. XVIII.

PREDAREA CASETEI.

Poliţia nu descoperi nimic care ar fi putut da o nouă întorsătură afacerei şi misterul morţii lui Vantine şi a lui Drouet rămase învăluit în întuneric.

Bagajele lui Drouet fură deschise în prezenţa poliţiei şi se descoperi un portvizit, în care se găsi adresa răposatului. Dece dăduse lui Vantine o carte de vizită ce nu-i aparţinea şi ce dorea dela colecţionar, fură amănunte pe cari poliţia nu le putu lămuri.

Coronerul avu cu Grady câteva discuţii şi ajunseră la concluzia că Godfrey trebuia neapărat audiat. Coronerul se şi grăbi să-l înştiinţeze pe ziarist pentru ziua anchetei.

Ziaristul se conformă invitaţiei primite. După ce depuse sacramentalul jurământ, în faţa judecătorului, luă loc, aşteptând întrebările ce aveau să i se pună.

— A doua zi dimineaţa după dramă, începu Goldberg binevoitor, adresându-se ziaristului, ai publicat în „Record“ o fotografia care înfăţişa pe vizitatoarea lui Vantine şi care pretindeai că e ultima fiinţă care l-a văzut pe bogătaş în viaţă. De unde aveai fotografia?

— Era o copie a fotografiei pe care Drouet o avea în ceasornic.

Goldberg roşi şi privirea ce o aruncă lui Godfrey, numai prietenoasă nu era.

— Ce legătură avea femeia aceasta cu Drouet? întrebă el.

— A fost amanta lui.

— Cred că bănui asta, doar?

— Ba am motiv să cred că-i adevărat... chiar femeia mi-a confirmat teoria mea.

Coronerul roşi iar.

— Şi pretinzi că e aceeaş femeie care a fost la d. Vantine?

— Mai mult încă, răspunse Godfrey foarte liniştit, mi-a povestit cu deamănuntul tot ce a vorbit în timpul vizitei cu d. Vantine.

— Şi numai d-ta ai auzit spovedania ei? îl întrebă coronerul înţepător.

Godfrey roşi uşor la această întrebare, dar nu-şi pierdu stăpânirea.

— Ba de loc. Afară de mine erau prezenţi d. Lester şi un foarte renumit avocat al cărui nume nu sunt autorizat să-l divulg.

Goldberg se uită la el ca şi cum ar fi fost

pălmuit. In tot cazul, avea simţimântul că şi fusese!

La anchetă luă parte şi d. Simmonds, care declară cinstit că poliţia dibuia în întuneric.

Goldberg era foarte îngrijorat. Asta se vedea din modul cum îşi mângâia barbişonul. Când eşirăm din sala poliţiei, unde fuseserăm convocaţi, el mă aşteptă la uşă.

— Imi pare rău că Simmonds nu isbuteşte să descopere ceva, începu el. Ştii, e un vechiu prieten de-al meu. Dar sigur că mai devreme sau mai târziu, pasărea tot ne va cădea în laţ!

— Eu nu mai am nicio nădejde. Ştii, mâine dau înapoi caseta proprietarului ei, răspunsei.

— Proprietarului ei? se uită el tăios la mine. Cine-i ăsta, Lester?

— Ştii tot atât de bine ca mine că aparţine firmei Armand et Fils.

— Aşadar ai vorbit cu reprezentantul firmei? întrebă el roşind după cum îi era obiceiul.

— M'a vizitat eri. Mi-ar place să-l cunoşti şi tu. E Felix Armand, „Fiul" firmei. Cel mai desăvârşit gentleman întâlnit vreodată de mine.

— Ţi-a spus d. Armand unde locueşte?

— Nu, dar n'ar fi greu să-l găseşti, în caz că vrei să vorbeşti cu el. Locueşte desigur la un hotel mare — „Plazza" său „St. Regis".

— La ce oră îl aştepţi mâine?

— In cursul după amiezei. O să-mi telefoneze de îndată ce va primi cealaltă casetă de pe vapor. Gadirey, mă adresai acum ziaristului, stând de vorbă cu Armand am avut impresia

că omul acesta cunoaşte chestia mai bine decât pare să arate. A ghicit chiar, cam cui i-ar putea aparţine scrisorile. N'ai fi de părere să nu-i înapoiez caseta prea repede? Aş putea să găsesc uşor un motiv...

Zâmbetul lui Godfrey fu ca un răspuns pentru mine. Parcă mă lăsa să întrevăd că-i mult mai bine să termin cât mai repede această afacere, restituind caseta de sosise din eroare pe numele lui Vantine.

Infine sosi şi ziua stabilită pentru întâlnirea mea cu Armand-fiul. Pe Godfrey nu-l văzui vreo două zile. Crezui că voi da peste el la Vantine. De aceia, îl întrebai pe Parks, de cum îmi deschise uşa,

— N'a mai trecut pe aci, îmi spuse Parks, dar înăuntru veţi găsi altă lume.

Intr'adevăr, în salonul de muzică, se auzeau voci. Funcţionarul muzeului, care-şi făcea inventarul, mă salută prietenos.

— Caseta se află în altă cameră, îi spusei eu lui Armand, care sosise şi el.

Il condusei în camera cu pricina şi atunci când Parks întoarse comutatorul, francezul privi piesa din mijlocul încăperei, cu multă uimire.

— D-le Lester, vreţi să-mi arătaţi cum se deschide? Sunt foarte curios să văd!

Mă apropiai de casetă, o atinsei în acelaş loc unde apăsase şi dama voalată, încercai de două trei ori şi în cele din urmă sertăraşul sări în afară.

— E minunat construită. Nimeni nu l-ar putea ghici secretul, murmurai.

Armand încercă şi el să închidă şi să deschidă caseta.

— Aveţi dreptate. Niciodată n'am văzut o lăcată atât de bine apărată, răspunse francezul.

— Prietenul meu şi cu mine am examinat caseta cu multă atenţie şi cu toate acestea nu i-am putut descoperi mecanismul.

— Prietenul d-tale — care?

— Godfrey.

— Tot un advocat?

— Nu, e ziarist... dar mai înainte a fost detectiv. E un om foarte deştept — dar cu toate acestea, tot n'a putut ghici secretul casetei.

— Da, caseta asta e straşnică, şi din cauza secretului secret are o netăgăduită valoare.

— Cam ce valoare ar putea avea? D. Vantine, care voia s'o cumpere, mi-a spus să efectuez cumpărarea la orice sumă ar fi.

— N'aş vrea să fixez nici o sumă până ce nu vorbesc cu tata, răspunse Armand, după o scurtă şovăială. Caseta aceasta e o piesă unică. Monograma Doamnei de Montespan a fost găsită?

— Nu.

Armand deschise uşiţele dela mijloc.

— Voila! făcu el, arătând un arabesc din interior. E acoperită de celelalte ornamente. Şi aici e emblema celuia care a dăruit caseta, urmă francezul, arătând un mic soare de aur, înconjurat de un cerc de raze strălucitoare. Le Roi Soleil!

— Le Roi Soleil! repetai eu. Fireşte. Ce proşti am fost că n'am putut descoperi această monogramă care lămureşte toată povestea! Ce-i, Parks? mă adresai servitorului care apăruse în cadrul uşii.

— Afară e un camion, d-le Lester şi câţiva oameni descarcă o mobilă.

— Da, da, lasă-i să intre şi roagă-i pe domnii cari fac inventarul, să se oştenească o clipă până aici. D. Vantine a lăsat colecţia sa de mobile de artă, urmai eu adresându-mă lui Armand, Muzeului Metropolitan şi aş vrea ca la schimbarea piesei reprezentantul muzeului să fie, aici, de faţă.

— Fireşte, confirmă francezul, n'am nimic împotrivă.

Peste vreo două minute Parks reveni. In urma lui intrară doi oameni cari duceau o casetă, iar după aceştia păşia şi reprezentantul muzeului.

— Numele meu e Lester, mă prezentai eu, şi sunt executorul testamentar al d-lui Vantine, iar domnul Felix Armand, face parte din firma Armand et Fils din Paris. Suntem pe cale să reparăm o greşeală făptuită încă în timpul vieţei d-lui Vantine. Caseta aceasta a fost trimisă în locul aceleia cumpărată de d. Vantine. D. Armand fiul a adus caseta cumpărată pe care vrea s'o schimbe acum cu aceia trimisă din greşeală. Despre această chestiune am vorbit şi directiei muzeului, dar am ţinut să fiţi şi dvs. de faţă la schimbarea pieselor.

— N'am nimic împotrivă, mă asigură reprezen-

tantul muzeului. Imi pare rău, doar, că muzeul .d pierde o piesă atât de frumoasă.

— O puteţi cumpăra, poate, dela d. Armand, propusei eu, dar reprezentantul muzeului râse şi clătină din cap.

— Nu, aşa ceva nu ne putem permite, căci ne lipsesc fondurile necesare.

După ce reprezentantul muzeului plecă, Armand se îndreptă spre mine cu mâna întinsă.

— Inainte de plecare, te rog foarte mult dacă vii la Paris, să dai şi pe la noi. Imi vei face o cinste deosebită.

Apoi făcu un semn celor doi oameni să ridice caseta regală şi dădu chiar şi el o mână de ajutor ca piesa să fie încărcată, cu băgare de seamă, în camion. După ce caseta fu încărcată, vehiculul o luă, agale, pe Avenue.

Armand îmi făcu un semn prietenos cu mâna, se urcă într'o maşină care-l aştepta şi se luă după camion.

In aceeaş clipă, un taxi, în care se aflau doi oameni, porni pe urmele celor două vehicule.

Unul din ocupanţii maşinei era Jim Godfrey!

CAP. XIX.

MOARTEA! MOARTEA!!

Mă repezi ca un zănatec în stradă, căci văzusem lămurit semnul pe care mi-l făcuse Godfrey. Dacă n'ar fi avut nevoie de mine, nu mi-ai fi atras atenţia. Urcat în maşină. mai avui vreme

să bag de seamă că [illegible]-le o luaseră în spre Seven Avenue.

Maşina lui Godfrey urmări atent celelalte două vehicule, fără să trezească nici o bănuială. Aceasă urmărire dusă mai bine de douăzeci de minute. Tocmai coteam un colţ când văzui că vehiculul în care fusese încărcată mobila se oprise.

Şi Armand oprise şi tocmai plătea şoferul. A doua maşină luneca mai departe şi dispăru într'o străduţă lăturalnică. Intre timp, hamalii descărcară caseta şi o duseră în casa în faţa căreia se oprise maşina.

După vreo cinci minute, reapărură însoţiţi de Armand. El îi plăti pe toţi şi se apropie de şofer spre a-i plăti şi lui.. După ce oamenii plecară, Armand rămase o clipă gânditor, apoi uitându-se în toate părţile, se grăbi să urce scările şi să dispară în casă.

Nu trecu mult şi Jim Godfrey urmat de Simmonds, se apropiară de casă. Amândoi se aflau pe prima treaptă a casei cu pricina, atunci când fui şi eu lângă ei.

Casa era o construcţie urâtă şi murdară. La parter se afla o spălătorie. Citind firma, înţelesei că era vorba de o întreprindere franţuzească. Singura uşă ce da în spre etaj, era încuiată. Godfrey se uită prin gaura cheiei.

— Cheia e înăuntru, şopti el.

Simmonds scoase din buzunar o legătură de chei şi le înmână lui Godfrey. Acesta, după ce se convinse că nu se vedea ţipenie pe stradă.

băgă un şperaclu în broască şi învârti încetişor. Uşa se deschise şi păşirăm cu toţii în casă.

Nu intrarăm bine, că deodată auzirăm o voce puternică, bărbătească.

Deşi era întuneric, îl văzui pe Godfrey pălind la auzul acestei voci. Imi ascuţii auzul şi pricepui că vocea vorbea în franţuzeşte. Dar nu era vocea lui Armand — de asta eram foarte sigur.

Godfrey şi Simmonds se strecurară încet, în sus, pe scări, cu revolverul în mână. Eu mă luai pe urmele lor, deşi trebuia să recunosc că genunchii îmi cam tremurau de emoţie, căci vocea ce-o auzisem avea ceva sălbatec în ea...

In capul scării, Godfrey se opri, trase cu urechea, apoi se îndreptă spre o uşă întredeschisă de unde vocea se auzi din nou şi în acelaş timp ne făcu semn să rămânem pe loc.

Din cameră se auzea doar un singur cuvânt:

— Răzbunare! Răzbunare!

Scena pe care o văzui, atunci când îmi aruncai privirile în spre camera cu pricina, n'o voi uita niciodată.

Caseta misterioasă se afla în mijlocul camerei şi un om, care sta cu spatele în spre uşă, smulgea păturile cu care era învelită. Când ochii mei se mai obicinuiră cu întunericul camerei, deslusi într'un colţ un pachet, legat fedeleş, ce se svârcolea de zor. Era un corp omenesc.

Apoi, inima mea se opri din mersul ei normal, atunci când cu un strigăt groaznic, Godfrey se repezi în cameră, urmat de Simmonds.

Când ajunsei şi eu în pragul camerei, trebui

să mă ţin de pereţi, ca să nu mă prăbuşesc pe duşumele.

Scena pe care o văzui, mi-a rămas atât de vie în memorie, încât n'am nevoe decât să închid ochii, ca s'o revăd iar.

Caseta se mai afla în mijlocul camerei, dar corpul din colţ dispăruse. In faţa unei uşi se afla omul de lângă casetă, cu mâinile sus, deasupra capului. In faţa lui, ameninţându-l cu revolverul, Godfrey îi zâmbia batjocoritor.

In timp ce priveam scena cu mare uimire mi se păru deodată că un fulger se îndreaptă spre necunoscut.

— Moartea, urlă el, moartea!

O clipă se mai uită la noi, cu ochii bulbucaţi de groază, apoi, cu un ţipăt înăbuşit, se prăbuşi la picioarele lui Godfrey.

CAP. XX

DISPARIŢIA LUI ARMAND

In.i amintesc ca prin vis cum Godfrey se plecă asupra necunoscutului, apoi scoţând un strigăt, se repezi afară, prin uşa deschisă. De undeva se auzi sgomotul unei uşi, paşi ce răsunau pe scări şi mai înainte ca eu sau Simmonds să fi priceput ceva, Godfrey se şi înapoiă, anunţându-ne că străbătuse camera dintr'un salt şi că ajunsese la uşă în acelaş timp când aceasta îi era închisă, chiar sub nas.

Furios, el scuturase clanţa, apoi, dându-se cu doi paşi înapoi, se repezise, cu toată puterea, a-

supra uşii. Uşa rezistase. De afară se auzise un râs batjororitor care-i îngheţă sângele în vine.

Revenise ca să ne ceară ajutorul.

Mai repede ca mine, se aruncă şi Simmonds asupra uşii care scârţăi din toate încheeturile, dar rezistă. La a doua încercare, însă, ea ceda. Godfrey se năpusti înainte, trăgându-l pe Simmonds după dânsul.

Peste puţin, reporterul reveni şi-mi puse mâna pe umăr.

— Lester, arăţi de parcă ai dat ortul popii!

— Te cred. Dacă treaba asta va continua tot aşa, praf se alege din nervii mei. Dar nici tu nu arăţi mai bine.

— Mie îmi spui? Mă înebuneşte gândul că am lăsat pe flăcăul acela să ucidă un om chiar sub ochii mei — da, sub ochii mei — şi pe deasupra l-am lăsat şi s'o şteargă! Du-te sus şi uită-te la mâna dreaptă a omului şi vei vedea...

In clipa aceia, veni spre mine şi Simmonds. Avea un zâmbet forţat în colţul buzelor.

— Am vorbit cu Grady, raportându-i tot ce s'a întâmplat aici. Pretinde că e foarte ocupat şi mi-a ordonat să iau eu afacerea asta în mână.

Godfrey râse batjocoritr.

— Pentru Grady, afacerea aceasta e un Waterloo. In tot cazul, Simmonds, mie îmi pare bine. Să ne ducem sus să vedem dacă-i mai putem ajuta cu ceva flăcăului.

— Astuia nu-i mai poate ajuta nimic, răspunse Simmonds obosit. Să ne ducem, totuşi.

Ultima victimă zăcea în camera de alături, în aceeaş poziţie în care se prăbuşise jos. Simmonds, îngenunchiat lângă cadavru, îi examina mâna dreaptă.

Rana era la fel ca şi la primele două victime. Două înţepături, câteva picături de sânge închegat şi cunoscuta umflătură.

— In clipa când a strigat „Moartea", am ştiut ce s'a întâmplat, observă Godfrey, liniştit. Şi mortul ştia... ceeace însemna, fără îndoială, că omul, cunoscând situaţia, se aştepta să moară!

— Dar Armand? strigai eu. Unde e Armand?

Godfrey se uită la mine, râzând compătimitor.

— Lester — tot nu pricepi? Fermecătorul tău Armand a orânduit toată chestia asta, îmi explică ziaristul, arătându-mi cadavrul.

Mie mi se păru că un ciocan greu îmi cade pe creştet, şi în faţa ochilor nu văzui decât cercuri mari, negre...

— Armand... bolborosi eu atunci când îmi reveni.

— Firește. Cine altul? Când a adus caseta i, omul acesta i-a aruncat o plasă mare în , apoi l-a legat în grabă, dar nu tocmai prea e, astfel că a isbutit până la urmă să se des- l . Când am intrat noi în cameră, şi-a aruncat legă l pe jos şi a dispărut..

Intr-adevăr, pe jos se vedea frânghia cu care fusese legat Armand.

— Mult timp n'o să se bucure de libertatea lui, zise Godfrey. Aproape că-l avem în ghiare. Nu-i aşa, Simmonds? Afară de asta cred că mo-

bila asta iar trebui preluată de poliţie iar cheia s'o porţi la tine în permanenţă! Da, da, Simmonds, ascultă-mă pe mine şi fă aşa, fără sa dai socoteală cuiva de purtarea ta! Trebuie să procedăm cu multă băgare de seamă, deoarece avem de a face cu cel mai primejdios criminal al timpului.

— Dar cine e? întrebai eu. Il cunoşti cumva?

— Ambulanţa a venit, făcu Simmonds care sta la fereastră.

— Lester, ia-mă mai bine de braţ. Nu mai avem ce căuta aici.

— Godfrey, spune-mi cine e? îmi repetai eu întrebarea. Dece a ucis pe cei trei? Vreau să mă lămureşti!

— Bine, bine, dar aici pe stradă nu pot, râse el. Te vizitez la noapte şi-ţi spun totul. Vrei?

— Da, dar să vii!

CAP. XXI

EXPLICAŢII

Ziaristul se ţinu de cuvânt şi mă vizită noaptea târziu.

— Imi pare bine că am să mai stau cu tine de vorbă. Lester, începu el, luând ţigara oferită şi râzând, foarte bine dispus. Dealtfel, tu, ca avocat specialist în chestii penale, îmi vei fii de mare ajutor în teoria ce am de gând s'o desvolt.

— Mă bucur că-ţi voi putea fi de folos la ceva, dar mai întâiu aş vrea să ştiu cum de ţi-a

venit în gând, ţie şi lui Simmonds, să-l urmăriţi pe Armand.

— Foarte simplu. Am ajuns la concluzia că Armand nu este acela drept cine se dă. Actualmente, Felix Armand se află la Paris. Te-ai lăsat convins prea rèpede, Lester.

— Eram convins că am de a face cu adevăratul Armand,, bâigui eu. Ştia de telegrama mea... şi cunoştea răspunsul firmei...

— Firește că ştia de telegrama ta, deoarece aceasta n'a încăput în mâna destinatarilor, ci a unuia care făcea parte din conjuraţie... şi tot acesta ţi-a trimis răspunsul. Prietenul nostru, necunoscutul care a expediat piesa, ştiind că firma va trebui să primească o telegramă, şi-a luat, din vreme, măsurile trebuincioase.

— Aşa dar crezi că piesa n'a sosit din întâmplare, pe adresa lui Vantine?

— Desigur firma Armand a expediat-o de bună credinţă, gândind că Vantine a cumpărat-o — totul a fost orânduit cu mare grijă de necunoscutul nostru.

— De unde ştii tu asta, Godfrey?

— Mi-a fost foarte simplu s'o aflu. Când mi-ai vorbit eri de Armand, am fost sigur că e vorba de un complot. Ca să fiu mai sigur, am telegrafiat redactorului nostru din Paris pentru cercetări. Acesta s'a dus de îndată la bătrânul Armand şi a aflat acolo o sumedenie de lucruri interesante. Cel mai important, era că Felix Armand se afla la Paris. Apoi, niciunul din componenţii firmei nu ştia de telegrama ta şi

de răspunsul pe care l-ai primit. Şi chiar dacă primeau telegrama, n'ar fi priceput cuprinsul ei, deoarece, aşa precum reiese din registre, piesa fusese cumpărată de Filip Vantine pentru suma de cincisprezecemii de franci.

— Te înşeli!

— De loc! Firma Armand habar n'avea de caseta Doamnei de Montesaan. Ei au vândut o casetă simplă şi atât. Caseta pe care Filip Vantine o cumpărase, în realitate, dela Armand, fusese expediată pe adresa flăcăului din New York. După cum vezi, planul era dinainte stabilit. Survenind moartea lui Vantine, trimiţătorul casetei fu nevoit să ţi se adreseze. Şi chestia ar fi isbutit de minune, dacă moartea lui Vantine şi Drouet, nu ne-ar fi făcut mai prevăzători. Punându-ne deci pe urmele falşului Armand, am ajuns să trăim evenimentele din după amiaza de azi. Fără îndoială că toată chestia asta a reuşit numai cu ajutorul unui om din slujba firmei Armand din Paris. Intr'adevăr, funcţionarul care a vândut-lui Vantine caseta, a dispărut subit de vreo două zile — adică de îndată ce a primit telegrama ta şi ţi-a expediat răspunsul. Poliţia pariziană îl caută, dar nu cred c'o să-l găsească.

— Mă rog, iau de bune cele ce mi-ai spus, dar asta nu ne ajută să limpezim afacerea. Mai întâiu dece au fost casetele schimbate? Dece s'au comis omorurile? Pentru scrisorile din casetă?

— Ucigaşul ştia că nu mai sunt acolo — chiar tu i-ai spus, îmi răspunse Godfrey şi se uită

gânditor la vârful ţigării sale.

Ziaristul respiră adânc, apoi reluă:

— Să încercăm să lămurim şi scopul pentru care a vrut să schimbe casetele. In acest scop să ne reîntoarcem la fermecătorul nostru prieten, căruia, pentru moment, tot Armand îi vom spune. Nu pot decât să repet ceeace am mai spus — că avem de a face cu cel mai mare criminal al timpului.

— Şi încă nu unul de rând. E cel mai cult om pe care l-am întâlnit vreodată, spusei şi eu.

— Firește că aşa e.. Deaceea este atât de primejdios. Un criminal inculţ, nu e primejdios — criminalii inculţi ajung toţi la închisoare. Ca să fii un criminal mare îţi trebue foarte multe însuşiri, Lester. Din fericire, fiecare criminal, are un defect. Acest Armand e un criminal mare — şi fără îndoială că dispune de oameni pe carî îi manevrează aşa cum poftește. Ca aceste unelte să fie supuse, n'o poţi face decât printr'un singur procedeu — spaima. Pentru nesupuşi nu există, decât o singură pedeapsă: moartea. Şi moartea asta e atât de misterioasă, încât apare drept supranaturală. Dezertorii şi trădătorii mor toţi, în chip misterios, din cauza unei umflături ce apare deasupra pumnului drept. In felul acesta, Armand poate să-şi menţină autoritatea. Ştiind că expediând caseta în America, ispita va fi foarte mare pentru vreunul din oamenii săi, instalat un mecanism secret şi omul care nu ştie cum se umblă cu misteriosa piesă, la un moment dat e înţepat, apoi îi apare o umflătură

deasupra pumnului drept... şi dălătorie sprinceană pe lumea cealaltă. Inchipue-ţi acum ce impresie lasă asta asupra bandeii! Şeful e departe şi totuşi omul care încearcă să-l trădeze, moare pedepsit de mâna răsbunătoare a aceluia care conduce! După cum vezi, acest procedeu nu e lipsit de genialiatte!

— Dar de ce fel de trădare îi e teamă lui Armand?

— Ca sertăraşul secret să nu fie deschis!

— Aşa dar, crezi mereu în mecanismul acela otrăvit?

— Desigur. Tragedia de azi după amiază dovedeşte câtă dreptate am.

— Eu nu prea văd.

— Să reconstituim atunci faptele. Trădătorul descoperă secretul casetei misterioase. Îl urmează pe Armand la New York, descoperă casa din Seven Avenue, pune mâna pe şef şi-l leagă. Aproape îmbătat de succesul lui, fredonează un cântec: „Răzbunare, răzbunare, răzbunare". Dar triumful lui n'ar fi triumf, dacă n'ar încerca să deschidă caseta chiar sub ochii victimei sale. Şi Armand, care zace legat în colţul său, cu ochi scânteitori aşteaptă clipa când el va fi acela care va triumfa.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui?

— Asta înseamnă că în clipa când trădătorul va deschide caseta, mecanismul secret îl va expedia pe lumea cealaltă. Clipa aceasta o aşteaptă Armand. Deabia în clipa când trădătorul s'a aplecat asupra casetei, deabia atunci am priceput

chestia. Nu mai era deci timp de pierdut — şi am sărit în mijlocul camerei. In aceeaş clipă Armand dispăru şi chiar trădătorul încercă s'o şteargă, dar pusei mâna pe el înainte de a atinge uşa. Habar n'aveam în ce primejdie plutea acesta pentrucă nu credeam că Armand va mai îndrăzni să facă ceva. Şi totuşi făcu! Acum, când e prea târziu, îi pricep jocul. Pe trădătorul acela trebuia negreşit să-l ucidă, nu mai încăpea îndoială. Oricât de mare era primejdia, trădătorul, în viaţă, era şi mai mare primejdie pentru el. Trebuia să-i pecetluiască gura! Dacă am fi pus noi mâna pe el, crezi că mai preţuia mare lucru secretul lui Armand? Deaceia trebuia să-l ucidă — lucru ce a şi făcut, dealtfel!... Ucigaşul, în una din zilele astea, va încerca să fure caseta din celula de oţel a secţiei poliţieneşti din strada douăzecişitreia, în care am încuiat-o!

Eu clătinai din cap.

— Singurul lucru de care mi-e teamă, continuă Godfrey încruntând din sprâncene, e să nu reuşească în planull său şi să ne sufle caseta de sub nas.

Eu mă uitai la Godfrey cu gura căscată.

CAP. XXII.

NEINVENSUL CROCHARD

Godfrey se înşelase, probabil, deoarece zilele trecură una după alta şi nimic nou nu surveni. Poliţia făcând cercetările de rigoare, află din Paris că ultima victimă e un oarecare Morel

foarte căutat de Siguranţa parizienă. D. Lepine şeful poliţiei pariziene, consideră această afacere atât de importantă, încât, chiar a doua zi, inspectorul Pigot, fu expediat la New York, pentru a cerceta lucrurile mai în de aproape.

Caseta misterioasă se afla mereu la secţia poliţienească din strada Douăzecişitrei, bină păzită. Cheia celulei se afla la Simmonds.

— Godfrey, eu cred că ar trebui să fie nebun cineva, ca să aibe curajul să încerce s'o fure de sub nasul poliţiei, spusei într'o zi ziaristului, în timp ce luam împreună ceaiul.

— Cu toate astea mie mi-e teamă ca dintr'un moment într'altul să nu mi se telefoneze că a dispărut.

Godfrey adăogă râzând privindu-mi mutra surprinsă.

— Dragă Lester, ţi-am mai spus... omul acesta e un geniu.

Intr'o seară, stam tolănit, obosit de moarte, pe fotoliul meu şi mă gândiam să mă duc la culcare. Deodată auzi cum cineva bate la uşă. Recunoscându-mi vizitatorul după felul cum băea în uşă, îl pofti foarte prietenos, să intre.

După luminiţele din ochii săi, înţelesei că Godfrey avea să-mi comunice lucruri noui.

— Pari obosit mort, Lester, începu el.

— Aproape... dar n'am chef de somn. Povestea cu caseta mi-a tocit nervii. Visez de ea cu ochii deschişi.

— Acum, prietene, zise el, ştiu cine o Marele Necunoscut şi o să-ţi spun şi ţie. Poimâine,

Miercuri, voi afla şi alte chestii. Toată povestea va apare Joi, în ziarele de dimineaţă.

— Godfrey, mai bine vezi de altul căruia să-i împărtăşeşti glumele tale.

— Inainte de a începe să-ţi destăinuesc anumite lucruri, spune-mi mai bine dacă atunci când ai stat de vorbă cu Felix Armand, ai pomenit vreodată numele meu?

— Nu ştiu, cred că da...

— Atunci citeşte scrisoarea asta!

Godfrey scoase o scrisoare din buzunar şi mi-o întinse.

Scrisoarea era scrisă cu condeiul şi era parcă concepută de o mână femenină.

„DRAGĂ D-LE GODFREY!

Interesul pe care ţi-l dai în afacerea casetei misterioase, e deadreptul admirabil. Admir, mai mult, inteligenţa d-tale, care ţi-a îngăduit, să te apropii atât de mult de adevăr. Deasemenea ţin să-ţi mulţumesc că datorită sfaturilor d-tale binevoitoare, s'au luat măsuri de pază, nespus de severe, pentru sus pomenita casetă. Am vizitat şi eu circumscripţia poliţienească, examinând celula şi găsesc că totul a fost bine pus la punct.

„Cu toate acestea, îţi comunic că intenţionez ca Miercurea viitoare să pun mâna pe această casetă care-i proprietatea mea şi aş fine foarte mult să fii şi d-ta de faţă la această luare în primire.

Cu toată prietenia,

Jacques Crochard „Neînvinsul".

Când ridicai privirile, băgai de seamă că Godfrey se uită la mine, râzând batjocoritor.

— Asta o fi o glumă, că doar n'o să crezi că scrisoarea e adevărată, zisei eu.

— Nu-s de părerea ta, Lester. Scrisoarea asta nu-i o glumă de prost gust şi nu-mi va fi greu să ţi-o dovedesc. In ziua când Armand a fost la tine, nu ţi-a lăsat ceva?

— Ba da. O carte de vizită!

Cu degete tremurătoare, scosei portofelul din buzunar. O singură privire aruncată asupra cărţei de vizită mă convinse că aceeaş mână scrisese şi scrisoarea.

— Orice s'ar spune, Lester, am făcut un pas înainte, în această afacere tenebroasă. Acum ştim şi numele banditului. Dintr'un început, am fost sigur că numai despre Crochard era vorba, continuă ziaristul, întinzându-se bine în fotoliu. Crochard este cel mai mare criminal ce a existat vreodată, inteligent, plin de fantezie şi întotdeauna bun de glume. Îl urmăresc cariera de ani de zile, deabia acum am isbutit să iau contact cu el. Pe vremuri, a ucis un om în acelaş chip ca pe ultima sa victimă. Omul îl denunţase poliţiei. De atunci niciodată n'a mai fost denunţat de nimeni.

— Trebuie să fie o bestie şi jumătate opinai eu.

Godfrey clătină din cap.

— Să nu-ţi închipui aşa ceva. Până la venirea sa la New York, în afară de trădătorul de care ţi-am vorbit, n'a mai ucis pe nimeni altul. In viaţa sa, de nenumărate ori, a fost în primejdie, dar

niciodată n'a ucis ca să-şi pună pielea în siguranţă.

— Dar Drouet şi Vantine?

— Accidente de cari nu poate fi făcut răspunzător.

— Aşadar, crezi că nu el i-a ucis?

— Sunt mai mult decât sigur. Ultimul om pe care l-a ucis, era un trădător ca şi primul. Crochard probabil are următoarea deviză: să ucizi un protivnic este foarte uşor, brutal şi nu tocmai frumos. Deaceia pe protivnici îi dă la o parte din drumul său. Dar fără protivnici, viaţa lui Crochard n'ar avea niciun farmec. Dacă ar ucide vreunul, s'ar sinucide.

— N'aş putea pricepe un asemenea om.

— După scrisoarea asta, mă preţuieşte a fi un protivnic demn de el. Crezi că va încerca să mă cureţe din drumul lui? Eu, dimpotrivă, cred că încearcă să se ia la întrecere cu mine.

— Cum, Godfrey, tu iei scrisoarea asta în serios?

— Da, pentrucă sunt sigur că mă consideră drept un protivnic foarte periculos. De fapt, în comparaţie cu el, sunt foarte slab. Ştii tu unde a redactat scrisoarea aceasta? Chiar sub ochii mei, apoi a părăsit, redacţia, foarte liniştit. Şi chestia aceasta s'a întâmplat astă seară, pe când redacţia era plină de lume!

— Ce prostie să se laude astfel cu ceea ce are de gând să facă... N'ai decât să anunţi poliţia...

— Dar nu-ţi dai seama că el a avut încredere în mine trimiţându-mi această scrisoare? Nici nu-

mi trece prin gând să procedez astfel... Accept întrecerea, ca să văd ce o să iasă.

— Godfrey, am şi eu să te anunţ ceva interesant. Tocmai am primit o scrisoare dela Armand şi Fii prin care mi se confirmă că Filip Vantine a cumpărat dela ei caseta pe care au expediat-o şi că nu-i vorba de nici o greşeală, aşa că o să scriu Muzeului Metropolitan s'o ceară direct poliţiei. Vantine a cumpărat chiar caseta doamnei de Montespan.

— Deocamdată s'o laşi acolo unde e. Mai târziu, vom vedea, îmi zise Godfrey, vădit interesat de această informaţie.

Şi spunând acest cuvinte, Godfrey plecă.

CAPITOLUL XXIII.

INSPECTORUL PIGOT

In după amiaza zilei următoare, tocmai mă pregăteam să părăsesc biroul când apăru Godfrey.

— „Savoia" vine pe la vreo şase. Plec în întâmpinarea lui cu vaporul nostru. Vreau să-i vorbesc inspectorului Pigot. Vii cu mine?

— Cu plăcere. Unde ne întâlnim?

— La ora cinci la Liberty Street.

— Voi fi punctual.

De îndată ce ne suirăm pe bord, se ridică ancora şi vaporul începu să urce fluviul. Pe bord, se mai aflau doi domni. Godfrey se închise cu ei într'o cabină pentru a pune la punct unele amănunte.

— Te uiţi la vasul acela, îmi spuse Godfrey,

mai târziu, când se apropiă de mine, în vreme ce admiram privelişte a. Parcă sboară! Cine o fi? Ce vapor e acela, căpitane? strigă el marinarului care se afla pe puntea de comandă.

— Nu ştiu, răspunse căpitanul, după ce examină vasul prin ochian. E un yacht particular — numele nu-l pot citi de aici — are un steag agăţat de catarg. Da — e steag franţuzesc! Indărătul nostru sunt vasele presei — iar în faţa noastră se află „Savoia" care în această clipă ancorează în portul de carantină.

Intr'adevăr, vasul ancorase şi acum se apropiă de el o bărcuţă cu vreo trei patru oameni, cari se urcară pe bordul noului vas sosit.

— Doctorii, observă Godfrey. Uite că şi yachtul francez se apropie de „Savoia".

Intr'adevăr, yachtul francez se apropiase de transatlantic şi după câteva clipe de conversaţie, un om se urcă pe puntea marelui vas. Acum veni şi rândul nostru. Godfrey cei doi domni şi eu, ne urcarăm, la rândul nostru, pe puntea „Savoiei".

După ce urcarăm câteva scări în spirală, ne pomenirăm pe puntea principală. Aici cei doi domni ne părăsiră pentru a căuta nişte cunoscuti, iar Godfrey se apropiă de un ofiţer galonat şi îi întinse o carte de vizită.

In următoarele douăzeci de minute, se mai urcară pe vas o sumedenie de gazetari, încât, cu toţii alcătuiam acum o trupă destul de numeroasă. Aflându-se de sosirea lui Pigot, toate ziarele newyorkeze trimiseseră reporteri de specialitate.

Când Pigot apăru pe punte, în mai puţin de o clipă fu înconjurat de toţi ziariştii.

— Dragii mei prieteni, începu el cu un foarte uşor accent străin, vă rog să mă iertaţi că v'am făcut să m'aşteptaţi atât, dar aveam de rezolvat câteva chestiuni de foarte mare importanţă şi afară de asta trebuia să-mi fac bagajele.

Firește că Godfrey fu acela care luă cuvântul, în numele camarazilor săi:

— Mai întâi vă urăm bun venit în America, domnule inspector. Nădăjduim că şederea d-voastră în ţara noastră va fi foarte plăcută.

— Vă foarte mulţumesc, răspunse francezul cu un zâmbet fermecător. Nici nu mă îndoiesc că aşa va fi, căci am auzit multe lucruri frumoase despre patria d-voastră.

— Afară de asta, continuă Godfrey, suntem convinşi că poliţia noastră va căpăta prin d-voastră un puternic stimulent, isbutind astfel să deslege enigma celor trei morţi misterioase şi să prindă, totodată, pe făptaş. Fără concursul d-voastră n'o văd în stare să ajungă la acest rezultat.

Pigot ridică mâinile schiţând un fel de gest de apărare.

— Nădăjduiesc şi eu ca sforţările noastre vor fi încununate cu succes, dar dacă poliţia americană n'a făcut nimic până acum, asta nu înseamnă că de mine depinde rezolvarea problemei. Mai întâiu va trebui să stau de vorbă cu directorul Poliţiei Secrete şi numai după aceia — poate chiar mâine — vă voi putea da unele noutăţi.

— Coborâţi la noapte pe uscat? întrebă Godfrey.

— Aştept dintr'un moment într'altul, pe un reprezentant al poliţiei secrete. Ah! poate e chiar domnul! făcu el, arătând în spre cineva care striga cu vocea tare cuvântul „Biggott".

Peste puţin, apărură Grady şi Simmonds, care încercau, cu greu, să-şi croiască drum prin mulţime.

— Domnule Biggott, începu Grady scuturând cu putere mâna francezului, îmi pare bine că vă văd. Bun venit în oraşul nostru. Nădăjduesc că vorbiţi englezeşte, deoarece eu nu pricep o iotă din limba dvs. Eu sunt comisarul Grady, directorul Poliţiei Secrete. Dânsul e Simmonds, unul din colaboratorii noştri.

— Imi pare bine de cunoştiinţă, domnule Comisar. Fireşte că vorbesc englezeşte — deşi cu oarecare greutate, după cum cred că aţi băgat de seamă.

— Reporterii aceştia probabil că vă încurcă, făcu Grady mai departe, privind cercul gazetarilor, dar ochii săi se întunecară, atunci când se opriră asupra lui Geafrey.

— Tocmai le spuneam că nu am de făcut nicio declaraţie până ce nu voi sta de vorbă cu d-voastră.

— Vă propun atunci să debarcăm.

— Chiar asta şi intenţionam. Hârtiile mele sunt în perfectă regulă şi au şi fost controlate.

— Foarte bine. Am să vă arăt Broadwayul şi vam rămăşag că veţi admite că aşa ceva nu se

găsește nici în Parisul d-voastră. Aceasta e valiza d-voastră? Da? Simmonds, ia-o!

Dar un steward, mult mai atent, fu mai prompt decât Simmonds.

— Așadar, la revedere pe mâine, domnii mei. Voi locui la Hotelul Astor, unde-mi va pare bine să vă primesc. Să spunem că pe la vreo unsprezece?

— Foarte bine, pentru mâine la unsprezece, aprobară mai mulți gazetari în cor.

Apoi plecară cu toții.

— Vino, Lester, îmi spuse Godfrey. Aici, ne-am sfârșit misiunea.

CAPITOLUL XXIV

POVESTEA DIAMANTELOR MICHAELOVICI

In doouri Godfrey se despărți de mine și porni în goana unui taxi spre redacție, unde avea să scrie reportajul.

Restul zilei, mi-l petrecui făcând unele curse, apoi luai masa la un restaurant în tovărășia unui prieten, care mă părăsi aproape imediat.

Eu o luai spre strada douăzecișitreia, în spre „Marathon" dar în colț mă isbii de trei oameni. Spre surprinderea mea îi recunoscui pe Grady și Simmonds, cari aveau în mijlocul lor pe Pigot. Probabil că Grady crezuse că-i de datoria lui să-și țină făgăduiala și să-i arate francezului minunile „Marei străzi albe" dela un capăt la celălalt. A-

această festivitate fusese acompaniată după cum era şi firesc de un impresionant număr de cocktailuri, deoarece vrednicul comisar abia se mai ţinea pe picioare.

Simmonds, recunoscându-mă, mă salută cu un asemenea ton, încât îmi dovedi că nu uitase cu desăvârşire întâmplările de peste noapte. Şi Grady mă salută, ceeace înseamnă că omul se simţea cum nu se poate mai fericit. Intrucât Simmonds văzu că aveam aproape acelaş drum, rămase puţin mai urmă şi se alipi de mine.

— Pigot ăsta e o minune. Vrea să vadă şi să guste totul. Ne-a spus că Parisul nici nu poate fi comparat cu New Yorkul.

— Dar acum unde vă duceţi?

— La poliţie. Pigot spune că are o surpriză pentru noi — în legătură cu caseta.

— Cu caseta?

— Da, cu naiba pe care Godfrey mi-a spus s'o încui în celula de oţel a poliţiei.

— Simmonds, făcui eu serios, Godfrey ştie ceva despre asta?

— Nu, răspunse Simmonds încurcat. I-am spus lui Grady că ar trebui să-i telefonăm să vie acolo, dar şeful s'a înfuriat cumplit şi-mi spuse să-mi bag nasul numai în afacerile mele. Ştii, amândoi s'au cam cherchelit!

— Ce-ar fi să-i telefonez eu? Nu vreau să-l văd pe Godfrey supărându-se pentru o nimica toată. Ai ceva împotrivă?

— Nimic, deşi nu înţeleg dece Pigot

ţine ca nimeni să nu afle de vizita noastră pe la postul poliţienesc.

— Atunci ţine-i cât mai mult de vorbă, până va putea Godfrey să vină.

Simmonds încuviinţă.

— O să fac ce voi putea, dar nu ştiu la ce va fost. Chiar dacă vine, tot nu-l va lăsa şeful să intre în birourile circumscripţiei.

— Asta s'o lăsăm pe seama lui Godfrey. Va ştii el să se descurce.

— Figot susţine că n'a fost prea inteligent din partea mea să preiau paza casetei. Insfârşit. Telefonează-i lui Godfrey şi spune-i să vină cât mai repede cu putinţă. Noapte bună!

Şi Simmonds alergă repede în spre cei doi.

In apropiere se afla o farmacie care avea o cabină telefonică. Două minute mai târziu, eram în legătură cu redacţia „Recordului".

Din păcate, mi se răspunse că Godfrey nu se mai află acolo. Plecase de puţină vreme şi nu se ştia unde.

— Chestiunea e foarte importantă. Daţi-mi vă rog legătura, repede, cu secretarul de redacţie.

Câteva clipe, domni o tăcere adâncă.

— Numele d-voastră, vă rog! reluă apoi vocea.

— Lester, dela Royce şi Lester — spune te rog secretarului de redacţie că Godfrey mi-e un foarte bun prieten.

O clipă mai târziu, eram în legătură cu secretarul de reduacţie.

— L'âm trimis pe Godfrey la Westchester pen-

Era a interviewa pe cineva şi a şi plecat de îndată ce şi-a sfârşit articolul privitor la Pigot. Îl aşteptăm să se înapoieze dintr'un moment în altul. V'aş putea servi cu ceva?

— Da, spuneţi-i că Pigot se găseşte la secţia poliţienească din strada douăzecişitreia şi să vină acolo de îndată ce se va înapoia.

— Foarte bine! Îi voi spune!

Când fui afară, mă oprii la o răscruce şi prin întunerec lumina roşie a unui stop poliţienesc. Ce se întâmpla oare „acolo"? Ce surpriză pregătea Pigot? Cum mă puteam introduce şi eu în celula de oţel?

Îmi luai inima în dinţi şi apropiându-mă de secţie, deschisei uşa cu hotărîre şi intrai. Afară de un gardian, nimeni altul nu se afla în odaie.

— Numele meu e Lester. Aveţi o casetă care face parte din averea rămasă de pe urma răposatului Filip Vantine.

— Da, e drept că avem aici, spre pază, o casetă, dar nu ştiu cui îi aparţine. Dar vă rog, ce doriţi? Nădăjduiesc că n'aţi venit acum, la miezul nopţii, ca să-mi spuneţi asta?

— Nu... doresc să văd caseta imediat.

— Acum nu se poate. Veniţi mâine dimineaţă. Afară de asta, nici nu vă cunosc.

— Poftim cartea mea de vizită. Domnii Simmonds şi Grady mă cunosc. Mâine va fi prea târziu.

Gardianul se uită la cartea de vizită, apoi mă privi ceva mai indulgent.

— Aşteptaţi puţin, spuse el în cele din urmă,

dispărând îndărătul unei uşi. Peste vreo cinci minute, gardianul se înapoie.

— Poftiţi, făcu el, deschizând uşiţa ce se afla în grilajul de fier. De îndată ce trecui, el se aşeză iar la măsuţa la care-l văzusem.

Când mă trezii în cealaltă cameră a coridorului, rămăsei cu gura căscată. Simmonds, Pigot şi Grady, cu nişte ţigări mari în gură, aşezaţi comod în nişte fotolii, admirau caseta misterioasă.

Toţi mă priviră uimiţi. Pigot încruntă din sprîncene, iar Grady îmi adresă un zâmbet forţat, dar prietenesc totuşi. Observând zâmbetul acesta, inima începu să-mi bată mai repede.

— Doreşti să vezi caseta, Mister Lester? întrebă el.

— Da... înainte de a o cere înapoi.

— Ideia aceasta ţi-a venit acum, aşa, în toiul nopţii? întrebă el batjocoritor.

— Nu, dar mai adineauri, văzându-vă intrând cu d. Pigot aici, mi-am închipuit că trebuie să fie în legătură cu aceasta... şi n'aş vrea să-i faceţi vre-o stricăciune. Ştiţi, e o piesă foarte scumpă.

— Nu-ţi mai face griji de pomană. Dealtfel mă căjuiesc că ţi-o voi înapoia chiar mâine îndărăt. In tot cazul, dacă vrei să rămâi, ia loc, te rog!

Imi căutai un scaun cu inima bătând de bucurie, apoi încercai să iau o mutră cât mai indiferentă.

— Ceeace ţineam să vă spun, începu acum şi francezul, trebue, firesţe, să rămână între noi,

până ce criminalul va fi prins.

Râsul lui Grady se stinse pe buze. Pare-se că nu-i convenea tonul acesta.

— Povestea pe care vreau să vi-o istorisesc, continuă detectivul francez, e în legătură cu furtul minunatelor diamante Michaelovici. Cred că vă reamintiţi de acest faimos caz. Furtul acesta, a fost atât de inteligent şi dibaci comis, încât cu toţii furăm siguri că nu poate fi vorba decât de opera unui oarecare Crochard, care se mai intitulează şi „Neînvinsul" — o canalie care ne procură numeroase griji, dar pe care n'am fost în stare, până acum, să-l prindem. In legătură cu cazul diamantelor Michaelovici îl supuserăm unui serios interogatoriu, dar cum pungaşul îşi alcătuise un bun alibiu, în cele din urmă, am fost nevoiţi să-l lăsăm în pace. Timp de două săptămâni n'am mai auzit nimic despre acest caz — apoi, deodată, ajunse la urechile noastre povestea cazetei misterioase, şi a celor două omoruri. Dintr'un început, furăm convinşi că nu poate fi vorba decât numai de Crochard, care e singurul muritor depe lume, care e în stare să cunoască tainele otrăvurilor familiei Medicis. In toată viaţa lui, el n'a încredinţat acest secret decât unui singur om — dar tocmai omul acesta l-a trădat.

Piget tăcu şi-şi trecu mâna pe fruntea nă-ruşită.

— N'am prea înţeles ce legătură putea avea Drouet cu Crochard. Drouet era proprietarul unei cafenele — şi nicidecum un criminal. Apoi

a urmat moartea lui Morel. Această crimă ne cam lumină. Continuând cercetările, aflarăm secretul casetei misterioase şi taina construcţiei sale Motivul venirei mele în America, este să văd dacă într'adevăr cercetările noastre au sau nu, un temeiu. Căci după teoriile noastre, faimoasele diamante Michaelovici trebuie să se afle în această casetă. Totul ne îndeamnă să credem asta — şi ne vom convinge îndată.

In timp ce vorbea, scoase din buzunar o mănuşă de oţel, la fel cu aceea întrebuinţată de Godfrey şi şi-o trase pe mâna dreaptă.

— Dacă vrei să pătrunzi tainele „Neînvinsului" făcu el, râzând, e bine să-ţi iei toate măsurile. Trei oameni şi-au găsit, până acum moartea.

— Vă rog să mă iertaţi, făcui eu, roşind. N'aţi vrea să ne daţi mai multe amănunte? Căutaţi, eşafodaje, bijuterii, nu? Şi cum se face că doi oameni şi-au putut găsi moartea deschizând caseta, pe câtă vreme, mai târziu, aceeaş casetă fiind deschisă, nu s'a întâmplat nimic?

— Foarte simplu, răspunse Pigot, rece. Drouet şi Vantine şi-au găsit moartea, pentrucă servitoarea ducesei a confundat mâna stângă, cu cea dreaptă. Scrisorile se găseau în sertarul stâng! continuă el, apăsând un buton în partea stângă, lucru ce deslănţui un mecanism care împinse afară sertăraşul. Scrisorile nu se mai află aici, deoarece ducesa şi-a luat înapoi piesele ce-i aparţineau. Sertarul care a prilejuit moartea lui Vantine şi Drouet se află în partea astălaltă. Dar mai există o mică deosebire. Pe câtă vreme

sertarul din stânga poate fi deschis fără primejdie, celalt conţine cea mai puternică otravă cunoscută vreodată. Băgaţi de seamă domnii mei!

De încordare, mă sculasem în picioare, spre a putea privi mai bine mişcările detectivului.

Pigot şovăi o clipă — oricine ar fi făcut la fel în locul lui — apoi, apăsă, hotărît, un buton secret.

Auzi un clinchet uşor şi sertarul ţâşni afară.

CAP. XXV.

FURIA LUI GODFREY.

Rece şi neclintit, detectivul întinse spre noi mâna dreaptă. Pe mănuşa de oţel se vedeau două picături roşii ca sângele. Omul acela trebuia să aibă nervi de oţel.

— Aceste două picături, domnii mei, conţin cea mai puternică otravă cunoscută vreodată în omenire. Aceste două neînsemnate picături, ar putea ucide sumedenie de oameni. Şi acum, dragă Simmonds, dacă vrei să ţii puţin sertarul, voi smulge şarpelui veninul.

Încredinţat că nu i se mai poate întâmpla nimic Simmonds apucă sertarul, în vreme ce francezul scoase din buzunar o sticluţă.

Apoi, cu un admirabil sânge rece, francezul băgă mâna în fundul sertarului, trase de acolo două fire subţiri de metal şi ţinu sticluţa sub acestea. Odată treaba făcută, băgă sticluţa în buzunar.

— Asta ar ajunge să decimeze Franţa, făcu el

strâzând. Dă-i drumul sertarului, Mister Simmonds!

Sertarul se trase la loc, de parcă nici n'ar fi fost.

— Vedeţi ce simplu e? De îndată ce firele ucigătore şi-au făcut datoria, sertarul se retrage dela sine şi poliţia n'are decât să caute criminalul, după aceia. Acum, vedeţi, deschid sertarul din nou. Firele ating mănuşa de oţel, dar de data asta moartea e departe. Intorc apoi butonul acesta şi sertarul rămâne deschis, înţepenit. Descoperitorul acestui procedeu, mândru nevoe mare de inventia lui, l'a descris în mod amănunţit în scris şi l'a trimis Marelui Ludovic. O copie a acestei scrisori a fost găsită în arhiva Bibliotecei Naţionale. Originalul se află în posesia lui Crochard.

— Acest Crochard — sau cum se mai numeşte — pare să fie dracul gol, observă Grady.

— Aşa şi e, întări Pigot liniştit. Oricât de deştept este, încă habar n'avea de celalt sertar şi lucrurile acestea au condus la întâmplările de mai târziu. Acum, domnii mei, vă rog să-mi daţi voe să vă arăt câteva diamante frumoase.

Intr'adevăr, Pigot scoase afară un pachet şi când îl desfăcu, pe masă, văzurăm diamante atât de frumoase şi luminoase, încât aproape răsuflarăm fără glas. Chiar şi Pigot fu cucerit de frumuseţea pietrelor, căci lua mereu câte una în mână, admirând-o prelung. Se înroşise la faţă.

— Poate că aţi văzut diamantul Mazarin din Galeria Apollo din Luvru? Deoarece e admirat de multă lume are un paznic special, care e plă-

tit ca o avere. Dar Mazarinul pe care l-aţi văzut acolo, e doar o copie pentrucă originalul... e acesta. Da, da, nu râdeţi. Acum câţiva ani, directorii muzeului, având nevoe de bani pentru a pune la punct câteva vechi picturi de Michel Angelo şi Leonardo da Vinci, — căutară un cumpărător pentru diamantul Mazarin, şi găsiră o prinţesă, care avea o patimă bolnăvicioasă pentru asemenea pietre. Pentruca să nu se nemulţumească marele public, care vizita zilnic galeriile muzeului, se făcu repede o copie a diamantului încât nimeni să nu bage de seamă dispariţia originalului. Cred că directorii au lucrat cu multă pricepere.

— Părerea mea, făcu Grady, trezindu-se parcă din nipnoză, este să depunem cât se poate de repede această comoară la Banca Naţională.

— La ora asta? făcu parizianul, aruncând o privire asupra ceasului. E aproape ora unu şi jumătate!

— La New York se poate orice, răspunse Grady. Să ne transportăm îndată la Banca Niagaday, depe Fifth Avenue. Banca aceasta nu se închide niciodată. Staţi să caut ceva în care să băgăm bijuteriile.

El dispăru pentru a se reîntoarce cu o servietă.

— Băgaţi-le înăuntru şi între timp voi chema banca la telefon.

Simmonds cu Pigot băgară diamantele, cu îngrijire în servietă, în timp ce eu îi priveam buimăcit.

— Gata, băieţi, făcu Grady, înapoindu-se. Jos vă aşteaptă o maşină. Dar băgaţi de seamă la eşire. Cine ştie dacă acel blestemat Crochard nu vă aşteaptă afară, La revedere şi încăodată băgaţi de seamă!

După ce Simmonds şi Pigot eşiră, Gradu se trânti într'un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

— Ei, d-le Lester, ce spui de acest minunat francez?

— E un om extraordinar.

— Şi un mare actor! complectă Gradu. Francezii ăştia parcă s'ar afla pe scenă, aşa procedează. Ei, ce e?

De afară, se auzi sgomot de voci, paşi rezi, uşa se îsbi de perete iar în cameră apăru Godfrey.

El aruncă o privire asupra casetei şi serfăraşului, gol, apoi ochii lui se aţintiră asupra lui Grady.

— Aşadar, a îsbutit? întrebă el tunător.

— Ce dracu ai năvălit aşa aici? făcu Grady, roşu de furie. Afară... dacă nu vrei să te dau eu!

— Plec... am văzut dealtfel ce voiam, răspunse reporterul, rece. Una ţin să-ţi spun, Grady. Astă noapte ţi-ai semnat singur sentinţa de moarte!

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că de îndată ce va apare reportajul asupra întâmplărilor de astă noapte, un minut nu vei mai sta aci!

Grady păli, atunci când privirile sale întâlniră ochii lui Godfrey. Şi mie mi se făcuse inima cât un purice.

— Prostule... continuă Godfrey. Nu Crochard a fost aici... ci Crochard în persoană.

Şi se năpusti afară, trântind uşa după el.

CAP. XXVI.

DISPARIŢIA DIAMANTELOR

Oricât de păcătos ar fi fost Grady, energia nu-i lipsia în niciun caz. Mai înainte ca să se stingă sgomotul închiderii uşii, el se şi afla lângă paznicul din cealaltă cameră.

— Maşina, porunci comisarul. Telefonează imediat la cartierul Principal, pentruca toţi oamenii să fie trimişi în spre Banca Nightday. Spune că ordinul vine dela mine!

In timp ce paznicul executa ordinul, primit, Grady muşca furios dintr'o ţigară. Peste puţin se auzi maşina trăgând la scară şi împreună cu comisarul ne năpustirăm pe scări. Grady luă loc lângă şofer, eu pe canapeaua din fund şi maşina porni în goană nebună pe străzile adormite.

Aruncat de colo până colo, mă străduiam din răsputeri să nu mă trezesc cu capul spart. Avea oare Godfrey dreptate? Firește că avea. O simţeam. Şi cu toate acestea, cum de putuse Crochard să ni se înfăţişeze în locul detectivului francez?

Maşina se opri atât de brusc, încât fruntea mea protestă cu un cucui vârtos, ce apăru pe dată. Ne aflam în faţa Băncei Nightday. La un ordin al lui Grady, poliţiştii alcătuiră un cordon în

jurul localului. Când Grady voi să mai dea şi alte porunci, în cadrul uşii băncei apăru o umbră care începu să ne facă semne foarte enervate. Grady se repezi în spre ea cu atâta repeziciune, încât eu deabia că mă putui ţine după el. Intr'o cameră mai încăpătoare, înăuntru, zărirăm un grup de oameni cari făcuseră brâu asupra cuiva ce stătea lungit pe un pat. O clipă mai târziu îl recunoscui pe Simmonds. Zăcea lungit pe spate, cu ochii larg deschişi.

Văzându-i ochii, recunoscui că aceştia sunt lipsiţi de viaţă.

Gradu şi făcu loc prin mulţime.

— Să vină Kelley! mai strigă el.

La aceste cuvinte, un om în uniformă se ridică de pe un scaun pe care tocmai se aşezase.

— Aşa, aici eşti, făcu Grady, aruncându-i o privire sălbatică. Ce s'a întâmplat? Haide, repede!

— Nu prea s'au întâmplat multe, răspunse funcţionarul. Când ne-am oprit aici şi eu am deschis uşa maşinei, înăuntru nu se afla decât d. Simmonds. Îi vorbii, dar el nu-mi răspunse. Când îl atinsei — se prăbuşi jos, neînsufleţit. Mă repezii atunci la telefon şi chemai postul poliţienesc, dar mi se răspunse că între timp ati pornit încoace. L-am adus aici — asta este tot ce vă pot spune, domnule comisar.

— Altceva n'ai auzit? — gălăgie, luptă?

— Nu — nici cel mai uşor sgomot!

— Şi nu ştii cam unde o fi putut coborî celalt?

— Nu, şi nici nu-mi pot da seama, d-le comisar, răspunse Kelley.

— D. Simmonds avea cu el o servietă — ai băgat de seamă?

— De, am căutat-o... dar n'am dat de ea.

In clipa aceasta, pătrunseră în cameră vreo patru-cinci bărbaţi. Dela Cartierul General, îmi zisei eu. Ii zării cum discută, cu voce scăzută, cu Grady, spre a dispare apoi tot atât de tăcuţi precum veniseră. Şi alţi poliţişti dispărură, aşa că înţelesei că Grady încerca să încercuiască cartierul, nădăjduind că Crochard mai poate fi prins Intrucât aceste lucruri mă interesau prea puţin, mă apropiai de Simmonds, îi apucai mâna şi un adânc suspin de uşurare îmi scăpă: mâna nu îi era înţepenită.

— Aţi trimis după un doctor? întrebai eu.

— Desigur, îmi răspunse un funcţionar al băncei. Am telefonat de îndată — poftim, a şi venit!

Chiar în clipa aceea pătrunse în încăpere un omuleţ cu barba neagră şi cu o servietă sub braţ. Era doctorul cartierului.

Noul venit se aplecă asupra corpului, ne făcu semn să ne dăm înapoi cu câţiva paşi, îi desfăcu haina la piept, îşi aplecă urechea spre inimă, îi ridică pleoapele, apoi deschise servieta.

— Apă, spuse el scurt, ca pe un ton de comandă

— Aşadar, nu e mort? întrebai eu, după ce unul din funcţionari se repezi să aducă cele cerute.

— Mort? Nu. Da a primit ceva care a făcut să-i încetinească bătăile inimei.

Un fior rece îmi trecu prin şira spinării, când îmi reamintii ce lichid strânsese Crochard

într'o sticluţă, la postul poliţienesc.

Dar de data aceasta, Crochard nu avea nici o crimă pe conştiinţă. Dealtfel îmi adusei aminte şi de vorbele lui Godfrey: Crochard nu-şi ucidea niciodată adversarul. După câteva minute de activitate înfrigurată, Simmonds deschise ochii, scoase un suspin adânc... şi se ridică în capul oaselor, privindu-ne uimit.

— Culcă-te iar, îl sfătui doctorul, prietenos. Eşti încă slab.

— Unde mă aflu? întrebă Simmonds.

— Ochii lui întâlniră privirea mea.

— Lester? Unde e — Pigot? Nu cumva..

Poliţistul mai aruncă o privire înmărmurită în jurul său, apoi căzu, neînsufleţit, pe perne.

Abia a doua zi, spre seară, îl văzui şi pe Godfrey.

— Godfrey, nici acum nu pot înţelege cum a lucrat acest Crochard? Grady şi Simmonds au părăsit vasul împreună cu Pigot şi au petrecut mai tot timpul cu el. Cum i-a isbutit deci lui Crochard lovitura? Unde e Pigot?

— Pe „Savoia". De îndată ce am părăsit secţia am cerut amănunte telegafice. Din detaliile transmise, am dedus că nu vorbisem cu adevăratul Pigot. Am început cercetări şi în cele din urmă Pigot a fost descoperit pe vas, legat fedeleş sub patul din cabina sa.

Nu fui în stare să scot niciun cuvânt.

— Iar eu habar n'aveam de toate astea! concluse Godfrey cu amărăciune.

Aşadar, omul cu care stătusem de vorbă, noi

şi gazetarii pe bord, nu era nimeni altul decât faimosul Crochard, care isbutise să-l facă inofensiv pe adevăratul detectiv, substituindu-i-se. Firește că-şi pusese perucă, deghizându-se, în timp ce noi aşteptam, afară, pe bord, ca detectivul parizian să-şi facă apariţia.

— Mare îndrăzneală! Erau doar atâţia pasageri pe bord care-l cunoşteau pe adevăratul Pigot!

— Această afacere a fost un fleac pentru Crochard. Pasagerii se aflau mai toţi pe bord, spre a fi consultaţi de medici — iar dintre noi, nimeni nu-l cunoştea pe parizian. Crochard e un as în arta deghizării şi firește că-l cunoştea pe Pigot foarte bine. Când mă gândesc că am stat, nebănuitor, lângă el, mă apucă alte alea Nu e de mirare că mă socoate acum un mare prost.

— Godfrey... omul acesta trebuie să fie un adevărat...

— ...geniu... da, un geniu desăvârşit... trebuie să mă gândesc la asta. Iţi aminteşti că mi-a scris că va veni azi?

— Da, chiar aşa ţi-a scris.

— Şi nu voiai să crezi.

— Nici acum nu-mi vine parcă să cred. Ţii, Godfrey, de-ai fi văzut diamantele acelea — nişte diamante strașnice — e înjositor că a isbutit să le ia chiar de sub nasul nostru!

— Da, e înjositor, dar la ce foloseşte să ne mai jelim? Ai face bine ca mâine să rămâi la birou, căci am de gând să te vizitez.

— În regulă, te voi aştepta.

— Să nu lipseşti, Lester. Ultimul act al come-

dieĭ noastre se va juca în biroul tău.

— P: Godfrey, dar vezi să nu cadă ploss...

CAP. XXVII

ULTIMUL ACT

Am stabilit întâlnirea cu Godfrey pentru a doua zi la orele 12. Tot timpul m'am gândit ce trebuia să se întâmple în ultimul act al piesei, dar de un lucru eram sigur: dacă Godfrey avea dreptate, apoi atunci strașnic mai trebuia să explodeze bomba pe care o pregătea!

La birou, avui atâtea treburi, încât atunci când veni practicantul să-mi anunțe vizita lui Grady și Simmonds, o clipă nu făcui vreo legătură între ei și Godfrey. Uitându-mă însă la ceas și văzând că era douăsprezece fără vreo cinci minute, pricepui că actorii piesei începuseră să se adune.

— Poftește-i înăuntru, poruncii eu și o clipă mai târziu, cei doi apărură.

Grady părea foarte amărât. Fața-i slăbise, ochii aveau cearcăne negre și privirea lui era tare întunecată.

— Mă bucur că-ți merge mai bine, Simmonds, făcui eu, scuturându-i mâna. Am tras o spaimă strașnică.

— Dar unde-i Godfrey? mă întrerupse Grady.

— A spus că pe la amiază va fi aci, răspunsei, uitându-mă iar la ceas. Trebuia să vă întâlniți aici? Da uite-l că vine!

Godfrey era însoţit de un domn, despre care ştiam că e Arthur Shearrow, primul redactor al „Recordului".

Amândoi mă salutară dând din cap cu prietenie

— Cred că-l cunoşti pe Mister Shearrow, începu Godfrey, punând o servietă pe masă. Deşi această întrunire are de scop lămurirea cazului diamantelor Michaelovici — am găsit de cuviinţă să ia parte şi unul din oamenii „Recordului" pentru a servi marelui public un reportaj senzaţional.

— Dar eu n'am venit aici ca să procur „Recordului" un reportaj, făcu Grady, sec. Ziarul acesta nu m'a prea menajat.

— Ascultă, Grady, răspunse Godfrey, cu prietenie. N'am nimic împotriva d-tale şi-mi pare rău că anchetat afacerea aceasta, trecând peste tine. Eşti şeful biroului de detectivi şi răspunzi deci de toate. E drept, eşti foarte energic, dar nu prea te potriveşti cu postul pe care-l deţii — lucru ce-l cunoşti foarte bine! Ascultă-mă deci pe mine! Du-te la telefonul de colo şi dă-ţi demisia!

Grady se uită la el cu gura căscată, neveninduindu-şi creadă auzului.

— Să-mi dau demisia? Crezi că sunt atât de tâmpit?

— Văd că eşti mai mare decât de socoteam eu!

— M'ai poftit aici ca să-mi spui asta?

— Nu — ţi-am spus-o în treacăt — tu însă m'ai chemat aici pentru a discuta cu...

Uşa se deschise şi Godfrey se uită rămând în spre practicant.

— D. Pigot! anunţă acesta.

Fu cât pe ce să cad de pe scaunul pe care şedeam, căci aş fi jurat că omul care păşise pragul, era acelaş cu individul care deschisese caseta.

Pigot intră în încăpere şi se uită cercetător la toţi. Intâlnind privirea lui Godfrey, îi zâmbi.

— Uite-mă şi pe mine, zise francezul şi eu mă cutremurai, deoarece până şi vocea era la fel cu aceea a lui Crochard. Nădăjduiesc că nu v'am făcut să m'aşteptaţi prea mult.

— Deloc, domnule Pigot, îl asigură Godfrey, oferindu-i un scaun.

Deabia acum băgai de seamă că Grady şi Simmonds se uitau cu ochii holbaţi la noul venit. Ghicii ce gânduri le sfârtecă creerul. Pigot era? Sau omul care deschisese caseta? Sau niciunul din cei doi?

Trebuie să recunosc că şi pe mine mă chinuiau aceste gânduri.

Godfrey râse atunci când citi pe faţa noastră gândurile ce ne munciau.

— Am fost azi de dimineaţă pe „Savoia" pentru a-i povesti cele întâmplate şi cu prilejul acesta îl rugai pe d. Pigot să ia parte la mica noastră consfătuire... iar el a fost atât de drăguţ să accepte. Ţin însă să vă asigur că acest domn e într'adevăr detectivul Pigot de'a Service de Sureté din Paris şi în niciun caz faimosul Crochard.

— Absolut, confirmă Pigot. Sunt chiar eu în

persoană... şi sunt foarte necăjit de renumitul ce mi l'a tras Crochard. Trebuie însă să recunosc că e un om şi jumătate.

— E drept, căci până şi deghizarea i-a fost foarte reuşită, replică Grady.

— A avut prilejul să mă studieze, răspunse Pigot simplu. Recunosc însă că e un adevărat artist. Cu toate acestea, tot o să pun eu ghiara pe el.

Godfrey întrebă râzând:

— D-le Pigot, e adevărat că fur ul diamantelor Michaelovici a fost pus la cale de Crochard?

— Fără îndoială. Niciun alt hoţ în Franţa n'ar fi îndrăznit aşa ceva.

— Şi despre casetă şi taina ei ştiaţi ceva?

— Nu, habar n'aveam de ea. Trebuie negreşit s'o văd şi eu.

— Dacă am avea o descriere amănunţită a diamantelor, Crochard nu le-ar putea vinde, opina Grady. Imi voi pune toţi oamenii pe drumuri... pentru a preveni cumpărătorii din ţară...

— Nici nu e nevoie, făcu Godfrey nepăsător. Crochard nu le va vinde.

— Nu? întrebă Grady uimit. Dece?

— Pentrucă nici nu le are, răspunse Godfrey, foarte fericit văzând mutra pe care o făcu Grady.

— Atunci cine le are, dacă nu el!?! întrebă comisarul.

— Eu le am, răspunse Godfrey, arătând servieta de pe masă. Deschide-o, Lester!

Când deschisei servieta, mi-i de scântei ţâşniră din interior.

— Domnilor, urmă ziaristul triumfător, aveţi prileiul să admiraţi diamantele Michaeo ici!

CAP. XXIII.

CROCHARD FACE DOUĂ CADOURI

O clipă, domni o tăcere mormântală, ap i 'e odată, Grady, scoţând un strigă: nearticulat, că i în sus şi înşfăcă diamantele, ca să se convingă dacă sunt într'adevăr acelea cari i se furaseră.

— Nu pricep nimic, se jeluí el. Ai pus mâna pe Crochard?

— Nu. Nu l-am mai văzut din clipa când aţi părăsit împreună vasul. Dacă mă chemai şi pe mine la secţie, puneam eu ghiara pe el. Ştiam însă că va veni Miercuri...

— De unde puteai să ştii una ca asta?

— Ştiam — pentrucă chiar el mi-a scris asta.

Pe chipul lui Pigot flutură un zâmbet.

— Să ştiţi că obicinueşte să se ţină de cuvânt, spuse el.

— Sertăraşul secret, continuă Godfrey, l-am descoperit cu vreo zece zile înainte — atunci când caseta se mai afla la Vautrie — chiar în seara când dama voalată şi-a luat scrisorile. Sertăraşul cu scrisorile se afla în partea stângă. Am fost sigur că şi în dreapta trebuia să se găsească unul. Ştiţi dece a pierit Drouet? Pentrucă din greşeală a deschis cealaltă despărţitură. Frumoasa Julia i-o fi dat indicaţii greşite. Greşala aceasta se putea explica foarte uşor, deoarece stăpâna ei, atunci când umbla la casetă, sta cu

spatele la ea. Dovadă că Julia s'a înşelat e faptul că Vantine încercând să deschidă şi el sertarul — la rândul lui a fost ucis! Afară de de asta, dama voalată a spus ceva care m'a lămurit pe deplin.

— Ce a spus? făcui eu. N'am auzit nimic!

— Era obicinuită să deschidă cu stânga, nu cu dreapta. Cu asta îmi dispăru orice îndoială şi astfel isbuti să descopăr sertarul. De îndată ce găsi diamantele mă dusei cu ele la un cuscul şlefuitor ca să-mi facă nişte pietre la fel. Dar chestia era foarte grea!

Godfrey bägă mâna în servietă şi când o ridică, o piatră minunată scânteă între două degete.

Pigot râse vesel.

— E Mazarinul, gläsui el. Preţueşte trei "Lioane de franci. La Luvru se găseşte o copie, perfectă a acestei bijuterii.

— Aşadar, e adevărat? întrebai eu. Crochard ne-a istorisit povestea acestui preţios diamant

— Toată lumea o cunoaşte

— După ce căpătai imitaţiile, reluă Godfrey, şirul povestirei le băgai în locul celor veritabile în sertar, având grijă să le orânduieşc aşa precum le găsisem.

— Ai avut un gând bun, observai eu, altfel Crochard ar fi băgat de seamă!

Godfrey mă privi râzând.

— Dragul meu Lester, el a priceput c'a fost luat pe sfoară, în clipa când a desfăcut legătura. El nu e omul care să se lase dus de nas.

In clipa aceasta îmi reamintii şi eu de subita roşeaţă ce năvălise în obrajii lui Crochard, atunci când văzuse pietrele pentru prima oară.

— Eu nici n'am încercat să-l induc în eroare... voiam doar să-i pregătesc o mică surpriză. Păcat că n'am fost şi eu de faţă!

— Dar de vreme ce a ştiut că are de a face cu nişte imitaţii, dece şi-a mai dat osteneala să dispară cu ele? întrebai eu.

— Nici eu n'o pricep astal

— Poate mai speră să pună mâna, totuşi, pe pietrele adevărate, îşi dete Grady cu părerea.

Pigot se apropie de masă şi luă Mazarinul în mână.

— Poate, dar acesta e totuş veritabil, făcu el după o scurtă pauză, Şi celelalte tot veritabile sunt, adăugă el.

Neîncrezător, Grady luă diamantele în mână, se apropie de fereastră. Incercă piatra pe geam şi Mazarinul lăsă pe fereastră o dâră groasă.

— Da, sunt veritabile, oftă el, punându-le la loc pe masă şi reaşezându-se pe scaun.

— Şi acum, domnii mei, spuse Godfrey care observase amuzat manevra lui Grady, sunt gata să vă redau diamantele. Vă rog doar să-mi confirmaţi primirea lor.

— Şi reportajul, firește, va fi în avantajul d-tale? întrebă Grady, batjocoritor.

— Bineînţeles căci d-ta nu ai niciun merit în această afacere?

Grady roşi şi nu mai spuse nimic.

— Reportajul meu e scris. In zece minute, chiar, vă desfăşur o adevărată surpriză pe străzi. Vă rog deci să număraţi diamantele! Veţi găsi o sută şi douăzeci de bucăţi!

— Intr'adevăr, atâtea pietre s'au furat Marelui Duce, făcu Pigot şi începu să le numere.

Shearrow scoase din buzunar o chitanţă — făcută de mai înainte şi începu s'o citească.

Hârtia nu era o simplă confirmare, ci, mai mult, o relatare amănunţită a întâmplărilor survenite. Faţa lui Grady se întunecă din ce în ce mai mult pe măsură ce prim redactorul citia aşa zisa chitanţă.

— Niciodată n'o să semnez o asemenea chitanţă, spuse el, cu ciudă.

— Dar d-ta o s'o semnezi, nu, domnule Pigot? întrebă Godfrey.

— Desigur. Meriţi această răsplată, mister Godfrey.

Şi apropiindu-se de masă, francezul semnă chitanţa.

Grady rămase o clipă nehotărât, aruncând asupra lui Godfrey priviri de fiară, apoi, îndesându-şi pălăria pe ochi, deschise uşa şi eşind, o isbi cu putere.

După plecarea şefului său, Simmonds se apropiă şi el de masă şi semnă. In calitate de avocat, semnai şi eu, după care Godfrey îndreptându-se spre uşă, dispăru, urmat de primul redactor.

Intr'o seară după vreo zece zile dela această

faimoasă scenă, Godfrey se prezentă la mine acasă. Mă înapoiasem tocmai dintr'o scurtă excursie în Cap Tod care-mi făcuse mult bine. Firește, îmi păru foarte bine revăzându-l.

— Arăți bine, îmi spuse el, așezându-se. Am fost cam îngrijat de tine.

— Acum mă simt foarte bine. După moartea lui Vantine, un singur lucru m'a frământat: deslegarea tainei.

— Atâta te-ai chinuit pentru rezolvarea acestei afaceri? Eu am deslegat-o foarte ușor. Proprietarul casetei mi-a lămurit toată chestia, făcu el scoțând din buzunar o scrisoare pe care mi-o întinse.

Despăturind hârtia, recunoscui un scris femenin, foarte familiar. Scrisoarea glăsuia:

„Stimate Domn!

„Cred că am făcut marea greșală de a te „subevalua și deaceia îți prezint scuzele mele. „Nădăjduiesc că viitorul îmi va rezerva marea „plăcere de a te revedea. Deocamdată sunt „nevoit să mă înapoiez cu „Bretagne" în „Europa, pentru a relua Marelui Duce diamantele buclușașe. Drept răsplată a muncei „d-tale îmi îngădui să-ți las, ca o mică amin„tire, așa zisa casetă misterioasă, pe care d. „Lester va binevoi să ți-o elibereze în cazul „când îi vei arăta prezenta. Această casetă „își are valoarea ei nu numai din cauza originei „de care se bucură, ci și pentru rolul jucat „în comedia noastră. Dorința mea cea mai

„scumpă este să-şi găsească un coltişor în „casa d-tale.

„Până ce voi avea plăcerea să te revăd, rămân „cel mai devotat admirator al d-tale.

Crochard nelnvinsul.

— Ştie să glumească, nu? mă întrebă Godfrey, atunci când eu îi înapoiai, tăcut scrisoarea. Ce părere ai despre casetă?

— Cred că nu încape nicio îndoială că e proprietatea lui Crochard.

— Aşadar, acum e a mea?

— Da, dar voi încerca, totuşi, un şanta.

— Nu zău! râse ziaristul...

— Aş vrea să am şi eu o amintire. Teribil mi-ar place să-mi laşi mie... scrisoarea asta. Va fi şi un fel de scrisoare de confirmare, în cazul când cineva mi-ar cere socoteală.

Godfrey râse şi-mi aruncă scrisoarea pe masă.

— Ţine-o. Vin mâine să preiau caseta. Mai e încă la secţie?

— Da, n'am avut vreme s'o iau înapoi. Dar, Godfrey, când a plecat „Bretagne"?

— Acum opt zile. Azi dimineaţă a sosit în Havre.

— Ai telegrafiat acolo?

— Dece? se miră ziaristul.

— Crochard e pe acelaş vas cu diamantele furate.

— Păi — şi Pigot e cu ele. Dece să-l fi prevenit, deci? Desigur că detectivul ştie că apaşul

se v- da la diamante de îndată ce va avea prilejul. Dar şi-a pus cinstea în joc ca să le readucă

— Hm! ştiu eu? In tot cazul, trezoreria unui transatlantic e cel mai sigur loc din lume.

Peste două săptămâni, ochii mei căzură asupra unor articole de ziar, scrise cu caractere groase

FALSIFICAREA DIAMANTELOR MICHAELOVICI!

Un detectiv francez aduce din America imitaţiile falşificate ale diamantelor!

Inşelăciunea a fost descoperită de bijutierul la care Marele Duce a dus pietrele spre expertizăi

Nici nu avui nevoe să mai citesc amănuntele, deoarece îmi închipui uşor ceeace se întâmplase. Şi înţelesei şi dece Crochard reţinuse invitaţiile! Cum se întâmplase schimbarea n'aveam de unde să ştiu — deşi îmi închipuiam. De un lucru eram însă sigur: Crochard îşi pregătise lovitura timp de două săptămâni. Şi Crochard arătase şi de data asta că este de neînvins.

Ziarele pariziene trântiră reportagii strașnice şi ridicară în slăvi pe Crochard, care, după ei, era un faimos individ capabil de cele mai savuroase isprăvi. Intr'o dimineaţă, apăru în „Le Journal" o scrisoare concepută în chipul următor:

„DETECTORULUI MUZEULUI LUVRU!

„Sunt în plăcuta situaţie să vă comunic, „că eu sunt în posesia diamantului tranda- „firiu, mai bine cunoscut sub denumirea de „Mazarinul. Deoarece însă nu vreau să lip- „sesc marele public de plăcerea de a admira „aceste diamante preţioase, îmi îngădui să „vi le dăruiesc — bineînţeles dacă Marele „Duce n'are nimic împotriva darului ce vi-l „fac. Imi place să cred că Marele Duce nu „va şovăi să recunoască că bine am făcut „că v'am dăruit pietrele, căci altmintre'ea vol „ştie să-l fac să consimtă. Nădăjduind că „nu va şovăi să se declare de acord cu daru „făcut de mine, semnez

Crochard l'Invincible.

Firește, Marele Duce n'avu încotro şi trebui să accepte darul făcut de gentilomul apaş. Peste două zile, directorul Muzeului Luvru găsi pe biroul său un pachetel. Desfăcându-l zări diamantele furate lui Pigot. Cu mare cinste le orândui iar în galeria Apollo, punându-le sub pază puternică. Publicul care le admiră acum, zilnic, firește că n'are de unde să cunoască aventuroasa carieră a acestor diamante.

Despre Crochard? Nu mai ştiu nimic despre el. In fiecare zi, consult ziarele pariziene să văd

dacă poliţia l-a prins. Pe biroul meu se poate vedea şi acum scrisoarea „Neînvinsului" pe care o ştiu pe dinafară. Mai ales un pasagiu continuă să rămâe gravat în mintea mea.

„Nădăjduesc că, într'o bună zi, voi avea cinstea să te revăd — lucru ce va fi foarte interesant pentru mine".

Firește că şi eu nădăjduesc că voi avea cinstea să fiu de faţă la această revedere. Caseta Doamnei de Montespan — mesagerul morţii — trebuia să aducă noui aventuri.

SFARŞIT

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Cº

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA